

Cuprins

Secțiunea Științe

Prezentare: <i>Dragi prieteni...</i>	2
Tabăra de performanță în fizică	3
Peșteri din România	4
Tabăra de matematică și Științe „Aurel Vlaicu”	6
Greenwich – acolo unde timpul prinde viață	8
Memoria	9

Secțiunea Atelier de lectură și scriere creativă

Portrete	10
Pe corabia imaginației	12
Exerciții de scriere creativă	21
Recenzii. Fan-Fiction	22
Lecturi canonice	24

Secțiunea Arte plastice

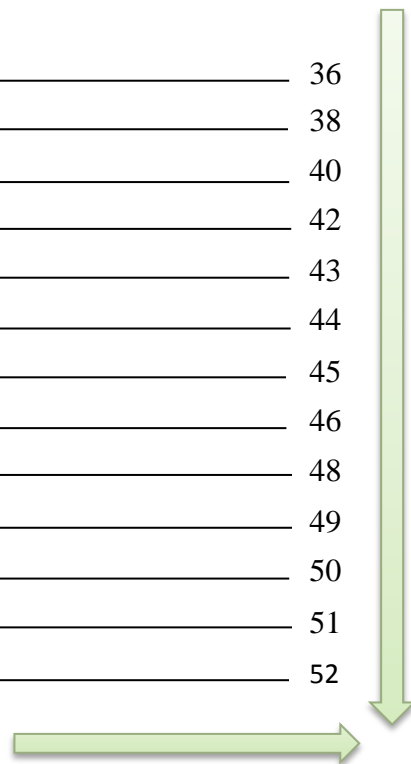
Ornamente de Crăciun - Handmade	30
Toamna în imagini	31

Secțiunea Proiecte internaționale

Proiect eTwinning „Christmas Truce”	34
Proiect eTwinning „Școala Viitorului”	35

Secțiunea Concursuri, Proiecte educaționale

Lecția în natură	36
Reconstituire	38
Proiect de voluntariat „ <i>Suflet de copil, suflet de bunic</i> ”	40
Festivalul luminii	42
Răducu și furnicuța înțeleaptă	43
Ce este un Quiz?	44
Comanda optică	45
Pasiunea mea - <i>O poveste pictată</i>	46
Hobby-ul meu	48
Programul de Granturi „Books 4 Youth”	49
Sanitarii pricepuți	50
Actorii și școala	51
Concursuri sportive – „ <i>Viața în mișcare</i> ”	52

Dragi prieteni,

Pentru a mă cunoaște toată lumea, eu sunt „*Laboratorul de idei Nr.8*”, cel mai nou membru din gașca „*Laboratorul de idei*”, dar asta nu înseamnă că sunt mai prejos decât prietenii mei. Din contră, cred că vă voi place mai mult, deoarece conțin și mai multe evenimente, activități și proiecte din toate domeniile. De asemenea, pentru pasionații de artă și lectură am o mulțime de surprize frumoase. Pentru cei cărora deja li s-a făcut dor de vacanță, am o rubrică interesantă: „*Reportaj de vacanță*”.

Presupun totuși că ar trebui să mai cunoașteți câte ceva despre prietenii din gașca mea. Din 2010 și până acum, în fiecare an Doamna Bibliotecară împreună cu profesorii noștri și cu câțiva copii frumoși scot două numere, doi prieteni. Acești doi prieteni parcurg un drum lung pentru a ajunge la voi. Ei pleacă din inima și sufletul copiilor - scriitorilor - trec prin mâinile adulților, până ajung din nou în inima și sufletul copiilor - cititorilor.

An de an suntem duși la o competiție unde concurăm cu foarte multe reviste din tot județul. Din anul 2011 și până anul trecut am fost stăpânii podiumului. Anul trecut am luat doar premiul II, că doar mai trebuie și alții să se bucure de premiul I, nu numai noi. Oricum prietenul mai mare cu un an decât mine a luat un premiu mult mai mare și mai important: **Marele trofeu și premiul de excelență la Concursul Internațional de Filme, Fotografii și Reviste Școlare „ANELISSE” de la Iași !!!** Sunt tare mândru de noi.

Am și de ce să fiu astfel, fiindcă știu că am *moștenit* redactorii prietenilor mei mai mari. Acești redactori sunt niște copii drăguți și foarte implicați în acest proiect. Sunt câțiva copii care muncesc în fiecare zi la bibliotecă, fac voluntariat. Îmi plac acești copii, ne fac mai bogați pe an ce trece.

De acum trei ani am evoluat foarte mult. Am început să realizez cu elevii și, în același timp prietenii mei, mai multe activități ca niciodată. E o evoluție, nu-i așa?

Ceea ce vreau de fapt să vă spun - și nici nu știu de ce vă mai țin atâta la povești - este să aveți poftă de citit! Sper să vă placă de mine mai mult decât v-au plăcut prietenii mei mai mari (să nu le spuneți că am spus asta). Așadar, **LECTURĂ PLĂCUTĂ!**

Redactor: Teodora Minea, clasa a VII-a B

Tabăra de performanță în fizică Ediția a XXVI-a, Cisnădioara

Coordonator: prof. Delia Bonea

În perioada 4 – 10 septembrie, în cadrul Centrului de Agreement pentru Tineret Cisnădioara (Tabăra Cisnădioara), s-a desfășurat cea de-a XXVI-a ediție a Taberei de Performanță în Fizică (Tabăra de Fizică), pentru elevi din școli gimnaziale și licee din județul Sibiu. Scopul taberei a fost de a oferi o pregătire suplimentară elevilor care au dovedit că au interes și calități pentru performanță în domeniul Fizicii și al Științelor. La activitățile taberei au participat elevi din clasele VII – XII din 11 unități școlare din județul Sibiu.

Programul taberei a cuprins activități didactice (cursuri, seminarii, ateliere practice), dar și activități sportive și de recreere.

Tabăra de fizică este un loc în care te distrezi, înveți și poți să îți faci prieteni noi. Acolo, fizica este predată într-un mod distractiv. Aprofundarea noțiunilor se face prin tot felul de activități practice.

Înainte de plecarea din tabără se face o excursie în natură. Îți pui rucsacul în spinare și pornești la drum. Ai nevoie de condiție fizică deoarece panta este abruptă, dar tot ceea ce te înconjoară rămâne în amintire: copaci în stânga, în dreapta și deasupra ta, plante diverse, clipocitul apei și cântecul păsărelelor, Cetatea Cisnădioara sus, în vârful muntelui, jos, în dreapta și în stânga ta, localitățile Cisnădie și Cisnădioara. Merită să încercați.

Cel mai așteptat eveniment din tabără este focul uriaș care se aprinde în ultima noapte. Acolo, lângă foc, se spun povești, se joacă tot felul de jocuri care mai de care. În această tabără niciodată nu te vei plictisi pentru că vei fi ocupat cu tot felul de lucruri foarte, foarte interesante.

Mare parte dintre participanții la această tabără obțin în fiecare an premii și mențiuni la concursurile și olimpiadele din domeniu.

Rezultatele elevilor de gimnaziu la olimpiada de fizică în anul școlar 2013-2014, sunt următoarele:

Olimpiada de fizică, etapa județeană

- ✓ **Horia Radu Rusu**, VI B – Medalie de aur – calificat la etapa națională
- ✓ **Ioana Bumbuc**, VI A – Medalie de aur – calificat la etapa națională
- ✓ **Mihai Neagu**, VI A – Medalie de aur
- ✓ **Daniel Alboiu**, VI B – Medalie de argint
- ✓ **Tanke Kolkhuis**, VI A – Medalie de argint
- ✓ **Oana Pavel**, clasa a VI B – Medalie de argint
- ✓ **Alexandra Tarcea**, VI B – Medalie de argint
- ✓ **Oana Balaci**, VI A – Medalie de bronz
- ✓ **Christian Bratu**, VI A – Medalie de bronz
- ✓ **Cristian Buta**, VI A – Mențiune de onoare
- ✓ **Karina Dragoe**, VI A – Mențiune de onoare
- ✓ **Mihai Ghișe**, VII A – Medalie de aur – calificat la etapa națională
- ✓ **Răzvan Udrea**, VII B – Medalie de aur – calificat la etapa națională
- ✓ **Ruxandra Fleșeriu**, VII A – Medalie de bronz
- ✓ **Daria Cîrstea**, VII A – Mențiune de onoare
- ✓ **Andreea Paștiu**, VII B – Mențiune de onoare
- ✓ **Andrada Ion**, VII B – Mențiune de onoare
- ✓ **Horațiu Udrea**, VIII B – Medalie de aur – calificat la etapa națională
- ✓ **Sebastian Lupean**, VIII A – Medalie de aur – calificat la etapa națională
- ✓ **Vlad Mihali**, VIII B – Medalie de bronz

Christian Bratu, clasa a VII-a A

Cu fiecare zi ce trece aflăm tot mai multe despre planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă că vom ajunge vreodată să o cunoaștem în întregime. Însă întotdeauna vom ști că am avut, în lunga călătorie de descoperire a acestei lumi, o curiozitate nesfârșită și mare entuziasm...

Peștera 6S

În zona județului Buzău au fost descoperite 35 de peșteri în sare. Cea mai cunoscută peșteră în sare din această zonă este Peștera 6S, de două ori deținătoare a recordului mondial (1980 și 1986) pentru cea mai lungă cavitate formată în sare din lume. Are o lungime de 3.234 metri și o denivelare de 42 de metri. Una dintre intrările în peșteră se află într-un crater adânc de aproape 100 de metri. Intrarea principală este în acest moment blocată din cauza alunecărilor provocate de ploi, însă pereții abrupti de sare pot fi admirați din exterior.

Peștera Muierilor

Peștera Muierilor este localizată în comuna Baia de Fier, din județul Gorj. Peștera a fost amenajată pentru vizitare încă din anul 1963.

La baza denumirii peșterii Muierilor se află două legende:

- ◆ Prima spune că, în trecutul istoric, atunci când bărbații în putere plecau să apere țara de năvălitorii veniți de aiurea, femeile luau imediat copiii și bătrânii și se adăposteau în peștera pe atunci numai de ei știută, unde rămâneau ascunși până la trecerea urgiei.
- ◆ A doua versiune susține că denumirea de Peștera Muierilor ar veni de la faptul că în zilele uscate și secetoase de vară, femeile se așezau să toarcă lângă intrarea peșterii. Uneori pătrundeau în interior, în gurile cu apă, pentru a pune inul și cânepa la topit.

Peștera Scărișoara

Peștera Scărișoara este situată în Munții Apuseni, la aproximativ 40 km de orașul Câmpeni, în NV județului Alba, pe teritoriul comunei Gârda de Sus.

Peșteri din România

Coordonator: prof. Radu Velica

Peștera 6S

Peștera Scărișoara

Peștera Muierilor

În Peștera Scărișoara se află cel mai mare ghețar subteran din România.

Este declarată **monument al naturii și rezervație speologică**. Peștera este situată la o altitudine de 1.150 m și este renumită datorită prezenței în interiorul ei a unui ghețar cu vechime de peste 3.000 de ani, cu o suprafață de 5.500 m². Grosimea stratului de gheață variază între 26- 37 m.

Peștera Polovragi

Se găsește în Munții Parâng, pe teritoriul comunei Polovragi, între localitățile Horezu și Baia de Fier, județul Gorj.

Pornind de la Mănăstirea Polovragi, se urcă în chei, inițial de-a lungul Pădurii Polovragi. Este arie naturală protejată pentru castanul comestibil și pentru vegetația de tip mediteranean. La ieșirea din pădure, pe malul abrupt din dreapta se află Muntele Căpățâanii și în stânga, Muntele Parâng. Aici este intrarea în Cheile Oltețului.

După 200–300 metri de urcuș prin Cheile Oltețului, în dreapta, se deschide o poartă de dimensiuni impresionante. Aici este Peștera Polovragi. Dacă vă încumetați să porniți la drum în perioada octombrie-februarie veți putea vedea coloniile de lilieci care își petrec iarna în peșteră. Aflăm că, în conștiința localnicilor, se păstrează vie o credință conform căreia, liderul spiritual al geto-dacilor, Zalmoxis, ar fi locuit în Peștera Polovragi. Tot aici, vracii prelucrau o plantă rară, numită povragă, polvragă, sau polovragă, întrebuințată în popor ca remediu împotriva bolilor.

Peștera Vântului

Este cea mai mare peșteră din România, cu o lungime totală de 47 km. Se află în Munții Pădurea Craiului, în vecinătatea localității Șuncuiuș.

Peștera a fost descoperită de către exploratorul Bagameri Bela și cercetată 500 metri lungime. Explorările au durat zece ani. Până în anul 1967, lungimea totală a galeriilor descoperite depășea 15.000 m.

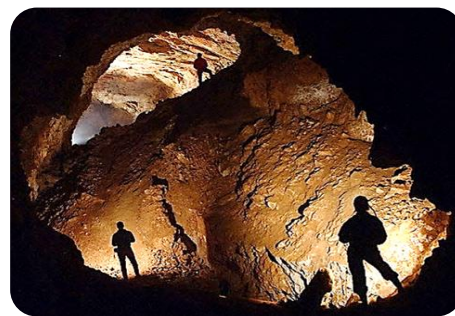
Un lucru specific pentru Peștera Vântului îl constituie meandrele, care în unele locuri ajung și la 25-30 m înălțime, oferind o imagine impozantă. În comparație cu mărimea peșterii, formațiunile sunt puține, totuși, pe alocuri, întâlnim stalactite și stalagmite.

Când pronunț „Peștera Vântului” mă duc imediat cu gândul la Gone with the Wind. Poate și pentru că a primit acest nume datorită faptului că acolo vântul are unde să șuiere (puterea lui o simțiți în special la intrare), și anume pe o suprafață de 47 km. (Ruxandra Fleșeriu)

Peștera Urșilor

Peștera Urșilor este unul dintre principalele obiective turistice ale Munților Apuseni. Interiorul ei se distinge prin cantitatea impresionantă de urme și fosile ale ursului de cavernă – *Ursus spelaeus* – care a dispărut în urmă cu 15.000 de ani. Pe lângă acesta au mai fost descoperite și fosile de capră neagră, leu și hienă de peșteră.

Printre formațiunile de stalagmite și stalactite se remarcă Palatele fermecate, Lacul cu nuferi, Mastodontul și Căsuța Piticilor, Draperiile din Galeria Urșilor, Portalul, Pagodele și, în ultima sală, Sfatul bătrânilor iluminat cu lumânări.

Bibliografie:

- **Lascu, Cristian** – *Ghidul peșterilor din România*, București: Editura House of Guides, 2012.

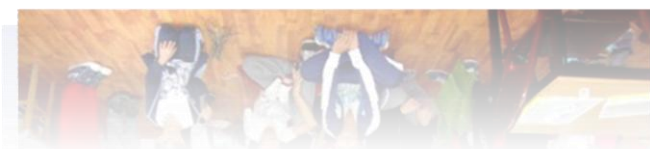
Webografie:

- <http://romania-natura.ro/node/409>
- http://ro.wikipedia.org/wiki/Pe%C8%99tera_Sc%
- <http://www.romanianmonasteries.org/ro>

Selecție realizată de:

- **Florian Teodor, Alexia Cioban, Ruxandra Fleșeriu, Mădălina Eparu, Karina Popescu, Mihai Ghișe**, clasa a VIII-a A
- **Andreea Paștiu, Andrada Ion**, clasa a VIII-a B

Tabăra s-a organizat la Rîu Sadului în perioada 1-8 septembrie 2014, pentru elevi ai claselor a VI-a. Programul taberei a inclus o varietate de activități didactice interdisciplinare, ateliere de creație, jocuri, drumeții, concursuri, karaoke, discotecă.

Tabăra de Matematică și Științe „Aurel Vlaicu”

Coordonatori:

prof. Gabriela Săndulescu
prof. Nicolae Suci

Tabăra de Matematică și Științe „Aurel Vlaicu” este parte a Proiectului interdisciplinar „Aurel Vlaicu”, inclus în Calendarul Activităților Educative Regionale 1206/2015. Acest proiect are două activități principale: Concursul Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică și Tabăra de Matematică și Științe. Concursul, aflat la ediția a II-a, s-a bucurat de un real succes, dat fiind caracterul interdisciplinar.

Proiectul contribuie la dezvoltarea competențelor-cheie de matematică și științe, a relațiilor de colaborare dintre elevi sau elevi-profesori, a depinderilor de muncă în echipă (colaborare, întrajutorare, respect, perseverență, toleranță).

Activitățile taberei s-au desfășurat după un program zilnic. De exemplu, **Ziua Științei** a inclus:

Deșteptarea. Micul dejun

Activități didactice:

- ◆ *Flora și fauna din zona Rîu Sadului* – prof. Gabriela Săndulescu
- ◆ *Gândăceii electrici* – prof. Cristina Iorgulescu
- ◆ *Mulțimi remarcabile de numere* – prof. Nicolae Suci
- ◆ *Șirul lui Fibonacci* – prof. Dorian Dorca

Masa de prânz

Odihnă

Activități didactice:

- ◆ Tehnica recoltării plantelor și alcătuirea colecțiilor de ierbar

Activități distractive și sportive

Cina

Jocuri distractive. Discotecă
Stingerea

Activitatea **Flora și fauna din zona Rîu Sadului** a avut drept scop cunoașterea de către elevi a diversității floristice și faunistice. O parte din plantele care cresc acolo au putut fi observate în drumeția realizată în prima zi a taberei. Unele din ele au fost colectate, determinate și pregătite pentru alcătuirea unei colecții de ierbar.

Activitatea **Gândăceii electrici** a stârnit curiozitate și entuziasm. Scopul acestei activități a fost dezvoltarea capacităților de explorare și de experimentare, prin crearea și folosirea circuitelor electrice.

Ora a început cu o discuție despre curentul electric, circuitele electrice, elementele de circuit și a continuat cu o activitate practică de formare a unui circuit electric. Elevii au demonstrat creativitate prin formarea dintr-un circuit electric a unui „gândăcel”, a unei „albinuțe” sau a unei „mămăruțe”.

În urma evaluării activității, elevii au concluzionat că fizica este o știință de temelie în dezvoltarea progresului uman.

Activitatea **Mulțimi remarcabile de numere** a urmărit evoluția noțiunii de număr și a grafiei sale de-a lungul istoriei matematicii. Un loc special i-a fost rezervat cifrei 0. Elevii au fost uimiți să afle că cifra 0 și-a câștigat statutul de număr abia în secolul al XVIII-lea. Au fost prezentate câteva sisteme de numerație și s-a introdus mulțimea numerelor reale, exemplificându-se cu numărul de aur, care are numeroase legături cu biologia.

Activitatea **Șirul lui Fibonacci** a urmărit să arate elevilor cum poate folosi matematica pentru organizarea și sistematizarea ideilor. Natura înconjurătoare funcționează după legi pe care omul se străduiește permanent să le descopere. Un exemplu în acest sens este șirul lui Fibonacci: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, ... , un șir în care fiecare termen, începând cu al treilea, este suma celor doi predecesori. Acest șir a fost introdus în anul 1202 de Leonardo din Pisa, cunoscut sub numele Fibonacci, în cartea Liber Abaci și are multe aplicații în natură, științe, artă.

Pentru toate concursurile organizate s-au acordat premii, elevii fiind preocupați de varietatea tematicilor. Iată câteva impresii ale elevilor din școala noastră, de la finalul taberei:

- „Mi-a plăcut foarte mult în tabără.”
- „Ne-am făcut prieteni noi.”
- „Ne-am distrat pe cinste.”
- „A fost superrrrrr!”
- „Abia așteptăm să ne revedem la anul.”

Elevii au plecat din tabără încântați de activitățile la care au participat, de prietenii legate, de atmosfera caldă și primitoare creată de organizatori.

Cu fiecare zi ce trece aflăm tot mai multe despre planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă că vom ajunge vreodată să o cunoaștem în întregime.

Dar întotdeauna vom ști că am avut, în lunga călătorie de descoperire a acestei lumi o curiozitate nesfârșită și mare entuziasm...

Undeva în Marea Britanie, există un loc denumit Greenwich, prin care trece meridianul zero al planetei și la care se raportează toate fusurile orare ale lumii. Greenwich există și pe harta lumii, nu doar pe cea a timpului și este chiar o suburbie londoneză din sud-estul capitalei britanice.

Greenwich dă tonul coordonatelor planetei, dar în mod special este ghidul și ajutorul cel mai de preț al tuturor navigatorilor pe mările și oceanele lumii, este un sprijin în dezvoltarea geografică a lumii.

Greenwich este înscris în patrimoniul cultural universal. Ansamblul de clădiri istorice, precum și cadrul natural în care sunt dispuse, incluzând Parcul Regal, reprezintă un simbol arhitectural puternic al dezvoltării arhitecturale englezești din perioada cuprinsă între secolele 17 și 19.

Parcul Greenwich sau Parcul Regal stă pe un loc întrebunțat ca așezământ încă din vremea Imperiului Roman și este cel mai vechi parc închis al Angliei. Parcul Greenwich este situat pe o zonă de deal cu priveliști impresionante asupra întregii Londre, de-a lungul râului Tamisa.

Observatorul Regal, amplasat chiar în inima Parcului Greenwich, a fost prima clădire cu construită cu scop științific. Construcția a fost finalizată în anul 1675 și găzduia inițial laboratoarele pentru cercetare în domeniul navigației.

Timp de 250 de ani, acest observator a reprezentat centrul național de cercetare în astronomie, reglarea timpului și evenimente solare și magnetice.

Webografie:

1. www.flickr.com/explore
2. www.huarena.com

Greenwich – acolo unde timpul prinde viață

Coordonator: prof. Radu Velica

Rolul său în navigație și în stabilirea timpului a condus la fixarea **Meridianului Greenwich** (longitudinea de 0 grade), acceptat ca Prim Meridian al Lumii în 1884.

Astăzi, Muzeul Observatorului Regal găzduiește o colecție enormă de instrumente astronomice și de navigație, telescoape și ceasuri cu o vechime de până la 400 de ani, toate folosite de navigatorii europeni.

Greenwich este o localitate de importanță mondială pentru faptul că Muzeul Observatorului Regal este gazda **liniei de separație a celor două lumi**, locul în care se găsește Greenwich Mean Time (**GMT**) și este faimos pentru primul meridian al pământului, construit inițial pentru o mai bună orientare pe mare.

Greenwich a jucat un rol-cheie în expansiunea puterii maritime a Marii Britanii vreme de peste 400 de ani, iar astăzi, muzeele celebrează această istorie.

Dragoș Mihalescu,

clasa a VI-a B

Memoria

Profesor:

Gabriela Săndulescu

Unele amintiri dispar cu timpul, dar altele lasă o urmă permanentă în creierul tău. Primii 3 ani din viață sunt probabil fără amintiri, dar după aceea memoria începe să stocheze cu grijă informațiile. Fiecare experiență trăită lasă un semn undeva în creier, chiar dacă tu nu ți-o amintești.

Cele patru memorii

- pe termen scurt
- pe termen lung
- episodică
- faptică

Memoria pe termen scurt

Închide ochii și încearcă să repeți ultima frază citită. Ca să o faci, apelezi la memoria pe termen scurt. Ea durează numai câteva secunde sau minute și apoi dispare, dar este vitală la citirea cărților și la vizionarea filmelor.

Memoria pe termen lung

Ce ai primit de ziua ta de naștere?

Ca să răspunzi îți folosești memoria pe termen lung. Memoria pe termen lung poate dura toată viața. Emoțiile puternice, precum bucuria sau frica, pot marca permanent acest tip de memorie.

Memoria episodică

Unde ți-ai petrecut vacanța de vară?

Memoria episodică se aseamănă cu un jurnal mintal, cu ora și data marcate pe ea. Ea cuprinde experiențe complete, inclusiv ceea ce ai văzut și felul în care te-ai simțit.

Memoria faptică

Care este cel mai înalt munte din lume?

Acum îți folosești memoria faptică, un tip de memorie pe termen lung unde stochezi ceea ce înveți la școală. Amintirile tale factice trebuie reînprospătate continuu sau dispar.

Webografie:

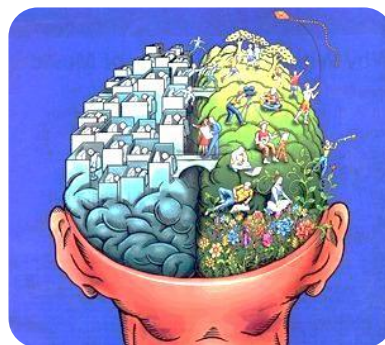
http://www.didactic.ro/materiale-didactice/131346_cele-patru-memorii

- O metodă bună pentru a memora lecțiile este să iei notițe, pe măsură ce citești. Acest lucru te face să te concentrezi pe elementele cele mai importante și te ajută să le fixezi în memorie.

**Cum să-mi fac
memoria mai bună?**

- O altă tehnică eficientă este să recitești notițele după o zi, o săptămână, o lună. De fiecare dată când îți reînprospătezi memoria, ea devine mai ușor de apelat și mai durabilă.

PORTRETE...

Copilărie

Când m-am născut, Dumnezeu a știut că trebuie să înghețe timpul pentru ca inima mea să nu aibă aceeași soartă. Mama mi-a spus Teodora, darul lui Dumnezeu, un nume al duioșiei și al recunoștinței, care se potrivea perfect cu ceea ce urma să fiu.

La 13 ani mi-am dat seama de toate astea: când animalele suferă, simt că sufletul meu se sparge într-o mie de bucăți care, rând pe rând, cad precum lacrimile unui om trist. În acele momente eu devin o parte din ele, iar ele o parte din mine: aceea care încearcă din răspuțeri să câștige în fața nedreptății. Ca orice dar, nu sunt perfectă. Uneori defectele mă acapareză și devin vulcanică. Îmi susțin părerea până în clipa în care realizez dacă e corect sau nu. În momentele de libertate mă simt bine alături de familie și prieteni, care îmi dau energie.

Sper ca atunci când voi ajunge la vârsta maturității să fiu aceeași fată care a învățat să prețuiască darul pe care l-a primit.

Teodora - Daniela Trif

clasa a VI-a A

Vlad Popențiu

clasa a V-a B

Mă numesc Popențiu Vlad.
Sunt poet, uneori, și inventator.
Sunt puțin din Einstein și puțin din Freud,
Matematica îmi place, dar mai mult informatica.
Sunt amuzant și de-a dreptul captivant!
Sunt ca o carte deschisă,
La C.N.G.L. admisă.

Sunt un copil activ și voinic.
Îmi place informatica, dar, în mod special, îmi place să citesc și să scriu. Dacă nu ar exista cărți, timpul ar trece mult mai greu. Citesc basme și povestiri de când am împlinit cinci ani. Cu toate acestea, prefer cărțile de aventură. Cartea mea preferată este „Un bilet de loterie” de Jules Verne.

Andrada Ion

clasa a VIII-a B

În această perioadă, toți copiii (fie ei de vârstă fragedă, sau trecând prin minunata adolescență) sunt mai preocupați de ceilalți, nebăgând în seamă, de fapt, aspectul cel mai important: pe ei înșiși. Pentru a plăcea pe cineva sau a admira pe cineva trebuie să te placi pe tine, să te înțelegi. Iar acum vine întrebarea decisivă: „Tu știi cine ești?”

Această întrebare, cât se poate de banală e una dintre cele mai decisive din lume. Cine sunt? O singură întrebare o mie de răspunsuri.

Poate pentru unii sunt nimic, iar pentru alții sunt tot. Poate unii mă cred dificilă, alții, din contră, foarte drăgăstoasă. Unii îmi spun înaltă, alții fac glume spunându-mi scundă. Unele persoane mă cred o copilă, alții spun că sunt prea matură. În timp ce unii m-ar cataloga ca o fată frumoasă, alții m-ar considera o simplă fată. Diferența apare după felul în care sunt privită. Chiar și numele îmi este schimbat: unii mă strigă Andrada, alții Dada.

În spatele atâtor etichete și apelative, de fapt, sunt doar eu: unică și inconfundabilă. Dar din nou... cine sunt eu?

Ei bine, sunt o puștoaică de doar paisprezece ani. O fată cu ochii căprui, cu o privire ce-i poate intimida pe mulți. Părul îmi este de un negru intens, despre care îmi place să cred că mi l-a dat noaptea, ținând cont de ora târzie în care am apărut pe lume. Mereu energică și cu un zâmbet șiret pe buze. O fire veselă, dar care de foarte multe ori te poate lua prin surprindere cu seriozitatea ei. E posibil să mă fi maturizat puțin mai repede decât ceilalți prieteni ai mei, dar nu văd acest lucru ca pe un defect. Îmi place să fiu înconjurată de oameni care să-mi ridice moralul și cu care să fiu eu însămi. Pe lângă prietenii mei reali, mai câțiva „prieteni-cărți”. Exact! Pe lângă multe alte hobby-uri îmi place să citesc. Aventură, comedie, istorie, ficțiune, așa aș cataloga biblioteca mea. Sunt o fire misterioasă, îmi place să-i provoc pe ceilalți să mă cunoască.

Și... să nu uit. Trăiesc după un anumit motto: „Carpe Diem!”

Marele aventurier, Dino

Era odată, acum mulți ani, un băiat pe nume Dino. Era mic, dar avea vise mari și o codiță superbă care flutura în bătaia vântului. El avea un frate, pe numele său Ștefan. El nu era la fel de visător ca Dino, în plus nu avea codiță, iar acum Ștefan va fi eroul principal în poveste (după câteva discuții cu Dino). Ștefan, eroul principal... Nuuu, vroiam să spun Dino, da, acest vânător athletic cu trei medalii la aruncatul clădirilor cu codița va fi eroul nostru principal.

După cum am spus, Dino avea vise mari, așa că atunci când a împlinit vârsta de nouăsprezece ani, s-a hotărât să meargă la baie. Da, acesta era marele lui vis, încă din copilărie, însă, după ce a mers la baie, eroul nostru și-a luat codița în dinți și a pornit spre cea mai mare aventură pe care a cunoscut-o omul vreodată.

Dino s-a hotărât să meargă pe urmele celui mai mare om pe care l-a cunoscut lumea, avea să plece în căutarea lui Voinea cel Voinic, care a dispărut misterios după ce visul lui de șase vieți s-a năruit în nouă bucăți mici și late de banane aurite.

Dar Dino va merge singur, pe jos, fără haine? Bine, poate fără ultima variantă, dar totuși este periculos pentru o singură persoană.

Nu îl cunoașteți pe Dino, nu? El este practic indestructibil, are puterea a o mie de armate de câte o mie de oșteni, pe lângă asta, are legendara codiță fermecată oferită de cel mai puternic Zeu.

Pe corabia imaginației

Destul cu descrierea lui Dino, oricum nici o mie de pagini nu ar ajunge pentru a-i descrie doar un sfert din corp. Revenind la poveste, Dino a plecat în uimitoarea aventură, însă în fața lui se afla cea mai periculoasă mare care existase vreodată, numită de oameni *Marea Sufletelor Pierdute*, dar lui Dino nu îi era frică, nu, nu, ba dimpotrivă, el a spus așa:

- În această mare și-au pierdut viața mulți eroi, în cinstea lor am să trec înot această bălțică.

Așa își începuse Dino aventura, înotând prin cea mai periculoasă mare. Acesta își merita numele, pentru că Dino a trebuit să se lupte cu: Rechinii Albi, Orci, Caracatițe Uriășe, chiar și cu Arici de Mare cu țepi otrăviți, cu furtuni distrugătoare, cu valuri imense, cu pirați fantomă, cu pescari oboșiți, fantome și multe altele de neînchipuit, dar Dino își rotise o dată codița fermecată, iar marea a secat și toate ororile din ea au dispărut în neant.

Dino a ajuns într-un sfârșit pe o insulă, s-a uitat mai atent și a văzut o corabie naufragiată, să fi fost a lui Voinea, nu vom ști niciodată. Dino se apropie de corabie și cu puterea sa de pisică supermutantă și nimicitoare a auzit un sunet de om slăbit, era un marinar din echipajul lui Voinea, pe nume George. Era foarte bătrân probabil avea o sută și ceva de ani. Dino s-a apropiat de el și l-a întrebat:

- Bunule domn, îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

- Nu!

- Dar...

- Nu!

- Dar de ce?

- Pentru ca mi-e foame! Adu-mi ceva de mâncare și îți voi spune.

Dino a plecat să caute de mâncare, a găsit un bananier, care, întâmplător avea banane! Dino a dat o lovitură zdravănă pomului, care acesta a căzut pe jos, cu bananele decojite și așezate frumos pe o tavă din cristal. El duse bananele la bătrân, iar acesta luă o înghițitură și se simțea ca la 20 de ani, plin de viață. George i-a spus lui Dino ce s-a întâmplat:

- Era noapte, din apă se auzeau niște zgomote terifiante, nu știam ce este și, după aceea, s-a întâmplat nenorocirea. Am fost atacați de ceva imens din apă, avea niște tentacule uriașe și ne-a rupt corabia în două, eram foarte aproape de mal, de aceea sunt rămășițele aici pe plajă.

- Înțeleg. Dar cu Voinea Voinicul ce s-a întâmplat?

- S-a luptat vitejește, dar forța creaturii era prea mare pentru un om. Tot ceea ce știu este că eu sunt singurul supraviețuitor. Nu am mai văzut pe nimeni din echipaj.

Dino nu mai știa ce să creadă. Să fi rămas Voinea pe fundul oceanului? Misterul se adâncea tot mai tare așa că Dino a plecat să cerceteze insula. După mai multe ore de căutări, Dino a început să-și piardă speranța, dar, când era pe punctul de a renunța, a găsit un indiciu – o hartă cu zona în care creșteau legendarele banane de aur. Asta însemna că Voinea a supraviețuit naufragiului.

Se pare că Dino a intrat într-o dilemă fără sfârșit. În loc să găsească răspunsul la întrebări, au apărut mai multe necunoscute. Părea că-și pierde simțul rațiunii: nu știa ce face, nu mai percepea lucrurile din jurul lui, misteriosul bătrân a dispărut. Ce putea să fie? Cel mai puternic om era învins? Să fi fost acesta sfârșitul eroului nostru?

Un asemenea lucru nu se putea întâmpla. Dino nu se putea da bătut, așa că își flutură codița de două ori în vânt și lucrurile din jurul său au început să se limpezească. Voinea nu a murit, era la el acasă și dormea. Bătrânul nu a existat niciodată și toată aventura lui Dino nu era decât un simplu vis. Ceea ce ce ne aduce la începutul poveștii... Dino a plecat la baie și...

Cristian Mohai,
clasa a VI –a B

Copilărie...

Copilărie... ce cuvânt frumos, ce vârstă frumoasă, ce binecuvântare. Sufletul este întotdeauna copil, indiferent cât ar vrea ființa noastră să-l ascundă, să-l întemnițeze, să-l oprească din veșnica sa copilărie.

Ea este mama tuturor vieților, a naturii sufletești, a copacului roditor din livada oamenilor vârstnici, chiar și mama cerului, a pământului și a florilor.

A fost născută din mugurele ce veșnic e mugure, din polenul ce veșnic e polen și din frunza ce veșnic e frunză. Ca toate acestea, și ea e veșnică, deoarece nu te părăsește, nu te lasă în ploaia maturității, nu-ți permite să te ofilești ca acei oameni încuiați, triști și singuri.

Scriind acest ultim paragraf, ridic ochii spre luna și stelele de pe cer. Ca acestea, Copilăria și cu mine luminăm micul nostru univers, îl înveselim, îl iubim și vă amintim, pentru ca nici voi să nu uitați aceste ultime cuvinte: copilul... ce lucru iubit, ce lucru de reamintit, ce lucru veșnic.

Daniela Greavu, clasa a VI-a A

Grafică:
Alexia Cioban, clasa a VIII-a A

Dragă Moș Crăciun...

Dear Santa Claus... glumeam, nu mă prea pricep la engleză. Dar măcar am încercat.

Dragă Moș Crăciun! Parcă sună mai bine așa. Știi tu bine că nu ți-am mai scris de mult timp, dar trebuie să înțelegi că, la frumoasa mea vârstă de cincisprezece ani, nu-mi prea stă gândul la tine, nici măcar iarna când ar trebui să treci pe la mine. În fine, vreau să îți spun că, de fapt, anul acesta te-am urmărit în noaptea de Crăciun pe o aplicație de pe telefon... mda, să punctăm că era telefonul pe care mi l-ai dat acum doi ani. Ce pot să spun, frumos din partea ta, dar țin să îți transmit că anul acesta îți ia mama și tata locul... ha, ha... glumeam. Am mare nevoie de o placă de snowboarding nouă și nu ai cum să mă uiți. TE ROG☺

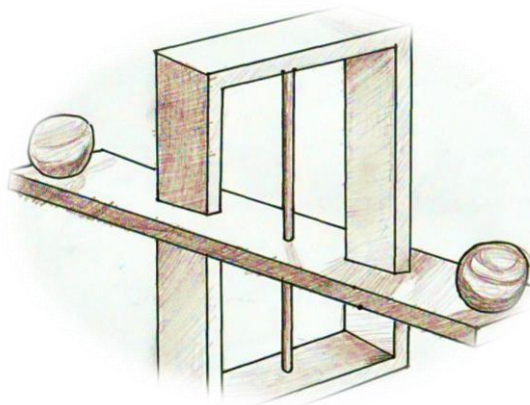
Vreau să îți pun niște întrebări! Un fel de test, dar în favoarea mea, oricum sunt la ora de română cu o „profă” înlocuitoare. Deci... citește cu atenție:

1. Ce vârstă aveam când ți-am cerut *Maimuța minune*? Ce copil eram?
2. În ce an am primit în loc de *copăcelul de aur din care ieșea un curcubeu de argint* un sac de cartofi, papuci medicinali, banane într-o pungă, un borcan de murături și aaa... bomba serii! o lampă de noptieră? Cred că știi unde a fost greșeala. Ai luat scrisoarea mea din bradul bunicii care a cerut toate aceste chestii din nu știu ce motiv, dar, sinceră să fiu, nici nu-mi prea pasă.
3. În ce an mi-ai adus un om de zăpadă îmbrăcat în *avocat*? Bineînțeles că s-a topit până în primăvară.
4. În ce an mi-ai dat *copilul* acela care mă cam speria? Era unicat în colecția mea de păpuși.
Și o ultimă întrebare capcană:
5. Când mi-ai adus cel mai de valoare obiect?

Deci, cam acesta a fost chestionarul. Știi, mereu am crezut în tine cât de puțin posibil. Mă cunoști prea bine și stii tot ce fac, dar cred că cel mai de preț dar al meu este viața... Pff... nu cred că ți-am răspuns la întrebarea capcană și nu găsesc guma de șters. Dar, oricum, sunt sigură că știi. Nu mă îndoiesc de tine. *Vezi, nu uita de placă*. A, și da, lingușitoare și îngâmfată cum mă cunoști, țin să îți mulțumesc că mi-ai făcut copilăria fericită și, după ce primesc placa, voi avea un motiv bun să cred în continuare în tine.

Cu drag, a ta snowboardiță înăscută, Roxi.

Roxana Vasii, clasa a VIII –a B

Grafică:

Karina Popescu, clasa a VIII-a A

Coșmar

Căldura era înăbușitoare. Doar 15 minute mai rămăsese din timpul alocat pentru examen. Profesorii supraveghetori au deschis toate ferestrele, sperând să atragă o pală de vânt inexistentă.

Abia terminasem ultima compunere și verificam înfrigurată să nu fi greșit ceva. Credeam că totul este corect și mă simțeam puțin mai sigură.

Deodată, ușa sălii de examen s-a deschis cu un pocnet și domnul director a intrat cu hainele răvășite, spunând cu glasul întretăiat:

- Tocmai mi s-a spus că fetele nu au voie să participe la examen. A venit de la Minister... Doar băieții au dreptul la educație...

M-am trezit, sărind brusc din pat și ducându-mă glonț la calendar... Am răsuflat ușurată și un val de căldură m-a străbătut la gândul că totuși societatea nu avea cum să decadă atât de mult și să-și ocupe locul în cenușul și lungul șir al discriminărilor...

Daria Cîrstea,

clasa a VIII –a A

Scufița Roz cea vitează și capra cu trei iezi în căutarea Vrăjitorului din Oz

Era odată o fetiță așa de mică și de urâtă încât la soare te puteai uita dar la ea ba. Fetița noastră a fost botezată de către vecini Scufița Roz, pentru că își acoperea mereu fața hidoasă de privirile oamenilor. Dorind să fie frumoasă, ea s-a decis să plece în căutarea vrăjitorului din Oz pentru că auzise de la Dorothea că el poate face orice. Așa că Scufița Roz a plecat cu un coș cu merinde la ea. S-a decis că drumul e mai scurt dacă ia avionul, așa că a luat Wizz Air-ul și a plecat.

În aeroport era o doamnă foarte drăguță, numai că era o capră bătrână, la propriu. I-a povestit Scufiței de iezi ei și de lup. Scufița fu înduioșată și o luă și pe tanti-capra cu ea.

Acum, vreau să vă opriți din citit și să vă imaginați drumul pe care vi-l voi descrie ca pe o piesă de acțiune. A, da, și imaginați-vă o voce groasă și dramatică povestind.

Continuând, Wizz Air-ul le-a lăsat în aeroportul renumit pentru jegul său. Tobe, vă rog! Băăăăneasa! În acel aeroport era renumita toaletă toxică. Numai eroii au reușit să iasă vii de acolo. Acei oameni au fost trecuți în cartea „Cel mai tare puradel” de Victor Fanta. Se numeau Vasiliță, Nea Caisă și Georgel. Din Băneasa au plecat spre cluburile de noapte din Mamaia în care stătea Oz.

Au trecut prin multe peripeții până să ajungă acolo: taxe prea mari la autocar, babe enervante care vor să-ți fure locul în autobuz sau teme prea multe la mate.

Ajunse în fața clubului au intrat și au început să-l caute pe Oz. Au întrebat de el și l-au găsit, dar acesta nu a avut chef să o facă pe Scufița frumoasă și le-a dat afară din club, trimițându-le la un chirurg. Scufița a trebuit să treacă iar prin multe orori ca să ajungă la medic.

Din nefericire, chirurgul s-a speriat atât de tare de urâtenia Scufiței, încât a leșinat. La sfârșitul unei zile pline de neprevăzut, Scufița a devenit fumoasă.

Sponsori:

- Victor Fanta
- Wizz Air
- Ion Creangă (Dacă ar fi în viață)
- Scufițeroz.ro

Mulțumiri speciale lui Radu Fasole, care a deschis clubul lui Oz și lui Nea Caisă pentru poveștile din „Încăperea Iadului”.

Diana Gușe,
clasa a VI –a B

Imagine: **Cristina Văcărescu,**
clasa a VIII –a A

Ce se întâmplă în fiecare Crăciun?

Într-un iulie, toamnă grea,
Moș Crăciun și sania sa
Se plimbau printre nămeți,
- E primăvară, nu vedeți?

Revenind 'napoi pe drum,
Ușa bate *Bum, bum, bum.*
Se deschide înainte,
Auzindu-se cuvinte.

- Mor, mor, mor și iară mor
Toate etichetele mă dor.
Eu venind dinspre departe:
- Drumu-i lung, atât se poate!

- Dă-mi și mie niște gem,
Să-l mănânc cu untdelemn
Și să plec eu mai departe,
Mor, mor, mor, dă-mi gem,
ne poate!

Moș Crăciun – nedumerit:
- Cine-a fost? De ce-a venit?
Unde-a mers? Și ce-a pofțit?
Ursu-a dispărut subit.

Iarna-i aproape, vremuri grele,
Viscol, zăpadă, belele.
Copiii sunt năzdrăvani:
- La mulți ani! Dați-ne bani!

Colindatul a trecut,
Ce-i mai rău acum vine:
Cardu-i gol și Moș Crăciun
Ne urează... *Numai bine!*

Cristian Mohai,
clasa a VI –a B

Împărăția munților

Uită-te la acești munți falnici ca niște regi, cu coroanele lor albe. Ce n-aș da să fiu în împărăția lor.

Acolo, sus, aș respira aerul curat și aș fi protejată de soldații brazii, cu armuri verzi și albe. Armele lor sunt țepii, oștenii sunt incredibil de rezistenți la frig și vânt, ah, ce n-aș da să fiu acolo sus.

Acolo aș gusta din preparatele cele mai gustoase, pregătite chiar de bucătarul Urs, ah, ce n-aș da să fiu acolo.

În împărăție chiar de m-aș răni aș fi dusă și tratată de medicul Lup și de asistenta Vulpe. Aș fi dusă acolo cu ajutorul târgii cu iepuri care este incredibil de rapidă, ah, ce n-aș da să fiu acolo sus.

În împărăția munților toată lumea este educată în școala pădurii. Româna, matematica, fizica și chimia le facem cu domnul Bufniță. Sportul cu domnul Vultur, iar muzica ne este predată de doamna Mierlă. Ei sunt cei mai buni profesori din școală.

Eu așa îmi imaginez fermecata Împărăție a Munților. Acolo aș vrea să trăiesc, departe de viclenia și răutatea omenească. Acolo, sus, pe munte, totul este pur.

Ana-Maria Ungureanu,
clasa a VI-a A

Grafică: **Antonia Popescu,**
clasa a VI-a A

Darul blestemat

Povestea noastră începe aici, în urmă cu 150 de ani în Orașul de pe Lac. Un loc odată foarte vesel și bogat, acest oraș a ajuns un mic sat, sărăcit de creaturi lacome, care au atacat și jefuit oameni cinstiți.

Lucruri ciudate au început să mișune prin oraș. Oamenii vedeau pitici, orci și dragoni, care le pândeau casele atât noaptea, cât și ziua. Creaturile au început să atace orașul în căutarea unei mari comori, Mărgăritarele Albe, care erau cele mai de preț bijuterii ale lumii. Aceste coșmaruri ale oamenilor se născuseră din faptul că ei nu știau că toate bogațiile pierdute ale orașului se aflau într-un castel vechi ce se afla pe vârful muntelui din apropiere. Pentru a recupera bijuteriile, oamenii au încercat sute de ani să-i deschidă porțile, dar fără succes. Nici locuitorii orașului, nici creaturile ce îi pândeau nu știau că în interiorul acelei fortărețe de nepătruns se aflau sute de blesteme care i-au determinat pe vrăjitori să închidă castelul odată pentru totdeauna. De mii de ani se spune că speranța moare ultima, așa că, pentru a ajunge la mărgăritare, oamenii s-au aliat cu monștrii ce, odată, îi atacau. Fiecare dintre ei a încercat să deschidă porțile cu ajutorul forței, vrăjilor sau a focului. Nimic nu a mers, aproape că voiau să renunțe, dar, două zile mai târziu, un tânăr elf a ajuns în orașul lor. Tânăr arcaș, acest băiat era chiar fiul regelui elfilor. Tânărul elf a studiat timp de zece ani despre comoară și despre camerele secrete ce se aflau în interiorul castelului. El știa ceva ce nici unul din orașeni nu știa: în spatele castelului se afla o veche mină ce ducea spre sala tronurilor. După ce s-a odihnit câteva zile, războinicul a plecat în căutarea intrării secrete ce ducea în castel. Zile și nopți a investigat fiecare colțișor până ce a găsit intrarea. Odată ajuns în castel, a luat cât mai multe comori cu el. A salvat orașul de la moarte, dar el nu știa despre blestemele din interior. Au trezit răul absolut care era de mii și mii de ani adormit. Nimeni nu știe ce se va întâmpla, dar un lucru e sigur: întunericul s-a trezit și nu se va opri până ce nu va înghiți totul.

Antonia Popescu,
clasa a VI-a A

Petala

Era o zi liniștită pe Tărâmul Florilor. Datorită soarelui care ardea fără milă tot ce prindea în calea sa, erau mulți cetățeni care au început să se ofilească.

Doamna Crin, cea mai respectată din rândul ei, se trezi fără o petală.

„Oh, dar vai! Toată lumea o să mă observe și au să râdă de mine! Ce mă fac? își zise ea în gând în timp ce alerga de colo-colo prin casă încercând să găsească o soluție.

- Doamnă Crin! V-am adus corespondența! se auzi vocea Domnului Trandafir de la ușă.

- Las-o în fața ușii! se repezi aceasta speriată.

- Ăăă... Da, desigur! se bâlbâi poștașul lăsând corespondența pe preș.

Doamna Crin se duse să mănânce niște îngrășăminte. Când realizează că rămase fără, își îmbracă frunzele și plecă în grabă spre magazin. La ieșire se împiedică de pachetul lăsat de Domnul Trandafir care conținea răspunsurile invitațiilor trimise de aceasta în legătură cu ziua ei de naștere. Fiind o floare cunoscută și plăcută, multe dintre acestea erau confirmări.

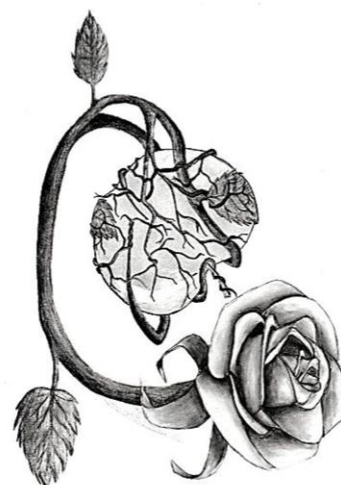
Pe drum auzea mirările și șușotelile celorlalte flori. Intră în magazin și fugi la casă. Întrebă dacă mai erau îngrășăminte de vânzare. Când casierita, Doamna Lalea, o anunță că nu mai este decât o cantitate neînsemnată, Doamna Crin o cumpără numaidecât.

Ajunse acasă: tratamente peste tratamente. A doua zi – slavă Dumnezeului Florilor! – se trezi cu petala la locul ei, la fel de colorată ca cealaltă.

Teodora Olariu, clasa a VI-a A

Cristina Văcărescu,
clasa a VIII-a A

Ioana Matei, clasa a VI-a B

Iarna

Afară-i frig și tot e alb,
Pe dealuri urlă vântul
Copacii și-au tras pe ei cojocul dalb
Iar lacul dintre brazi a înghețat.

Se văd copii pe vârf, în deal,
Cu săniile venind la vale,
Iar alții pârție își fac
Cu sacii plini de paie.

Se apropia albit Crăciunul,
În casă, mama cozonaci făcea,
Iar noi împodobeam brăduțul,
Colindători în prag veneau
Vestindu-ne Crăciunul.

Paul Muțiu, clasa a VI-a A

În căutarea perfecțiunii

Odată, demult de tot, în tărâmul întunecat, cel de după lumea noastră, a oamenilor, trăiau într-un castel de onix un rege și o regină.

Regele și regina erau conducătorii acestui tărâm în care toți oamenii erau posomorâți și întunecați. Pe lângă acest ținut, exista și tărâmul luminat, care era condus tot de un rege și o regină. În această lume „a bunătații”, toți oamenii erau fericiți și perfecți pe timp de zi, dar, pe timp de noapte, erau ca o armată de oameni nefericiți și imperfecti. Ambele tărâmurii erau în căutarea perfecțiunii. Unii se luptau să o găsească. Alții găseau o mică parte din ea și erau fericiți, apoi această fericire se spulbera.

Oamenii din Tărâmul întunecat se chinuiau să găsească perfecțiunea, dar nu prea reușeau. Încetul cu încetul au renunțat la căutare și au fost ei înșiși, doar că tot posomorâți, pentru că nu erau așa cum ar fi vrut alții. Tărâmul luminat se străduia să găsească perfecțiunea, dar o găsea pe jumătate și tot nefericiți erau pentru că nu mai erau ei înșiși. Ajungeau într-o versiune mai perfectă, dar pentru scurt timp, și se temeau ca ceilalți să nu-i critice. Să continue oare căutarea personajele noastre? Oare perfecțiunea chiar există? Sau poate e numai o plâsmuire de basm?

Olivia Roberts, clasa a VI-a A

Ego

Mă sufocă
Această frică neînțeleasă
De nimic.
Această imoralitate
Această veșnică ură
De pământ
De sufletul meu turbat

M-am ascuns într-un refugiu
Într-un loc de negăsit
Nu mă căuta știință
Nu mă găsi.

Daniela Geavu, clasa a VI-a A

Răsărit de soare

E iarnă..., dar timpul zboară atât de repede încât mă voi trezi, din această lungă hibernare, pe nisipul fin și fierbinte al mării. Ce poate fi mai frumos decât a privi soarele ce se ivește timid, în diminețile de vară, și simțind briza răcoroasă a mării mângâindu-ne fețele?

Pe malul mării, a cărei apă pare domolită, iar mișcarea valurilor e lină, așteptam spectacolul divin pe care ni-l oferă soarele.

Ne-am trezit foarte devreme, când încă ziua se îngâna cu noaptea, pentru a privi linia orizontului, acolo unde parcă cerul sărută marea și de unde apărea un punct roșu, care devenea încet, încet, o roată mare de foc ce aduce strălucire pe întreaga boltă cerească. Marea e cristalină, pescărușii încep să prindă viață zburând după hrană, iar razele soarelui încep să ne încălzească, vrăjindu-ne, chemându-ne să ne bucurăm de prezența lui și de mângâierea valurilor calde.

E încă iarnă...

Diana Seicean, clasa a VI-a A

O poveste aiurită

Am să vă spun o poveste despre un tărâmul al creioanelor și al gumelor de șters: Tărâmul Creioanelor Altfel. Știți de ce se numeau așa? Pentru că aici stăpâneau creioanele cu gumă. Fiecare se mândrea cu guma colorată din capătul său. Una era albastră, alta era roz, alta verde, cert este că purtătorul unei astfel de podoabe privea de sus pe un confrate de-al său care nu avea decât un capăt cioplit.

Din când în când se luau la întrecere: care scrie mai frumos, care scrie mai corect, care este mai folositor pentru copii?

Știți că atunci când scriu în clasă, copiii au nevoie să șteargă. Ei fac greșeli și scriu urât pentru că se grăbesc. Creioanele cu gumă spuneau că sunt mai eficiente pentru că sunt „doi în unu”. Cele simple susțineau că ele sunt mai bune, deoarece copilul e mai atent dacă nu are guma la îndemână. Și uite așa își petreceau zilele.

Până când, într-o bună zi, în țara vecină s-au inventat pixurile cu gumă. Despre așa ceva nu se mai auzise până atunci. Creioanelor nici nu le venea să creadă.

Oare ce vor zice copiii? Le vor plăcea mai mult aceste noi arătări? Sau vor rămâne fideli vechilor lor prieteni? Așa că au propus un concert. Creioanele și-au invitat vecinii să participe la Olimpiada Scrisului. Jurații trebuiau să fie copiii.

După îndelungi confruntări și probe nenumărate, concurenții așteptau cu sufletul la gură verdictul.

Surpriză! Copiii au decis că au nevoie, în egală măsură, și de creioane și de pixuri, mai ales de cele cu gumă.

Cu creioanele scriau în clasă, iar pixurile erau de mare ajutor la teme. Nu se putea fără niciunele. Deci toată lumea a primit locul I. Dar gumele au pus o condiție: să nu fie folosite în exces.

PS: Am să vă spun un secret: această poveste a fost scrisă cu un pix cu gumă.

Teodora Bratu, clasa a VI-a A

Zborul unui fulg de nea

Se așterne iarna. Alunecând încet, din înaltul cer misterios, zăresc o luminiță. Tot mai mare, tot mai mare, pare că s-ar apropia de noi.

Mă apropii și, purtat de vântul trist, văd copacii care și-au lăsat brațele sub frumusețea albului. Tufișurile și ceilalți copaci creează o dantelărie de toată minunăția. Cușmele albe ale caselor se sfârșesc în țesuturi uriașe.

Am ajuns aproape de un policandru gigant, care își aprinde rând pe rând luminițele, sub norii cenușii care cern zăpada.

Aud zarvă mare și văd în depărtare derdelușul plin de copii veseli cu obrajii aprinși, casele pitite sub căciuli mari și albe, înconjurată de un câmp de cristal.

Este un peisaj mirific, covorul moale și pufos de zăpadă domină pământul care pare mort. Singurele urme de viață le reprezintă copiii zglobii și fumul care se ridică deasupra caselor.

Doar norii posomorâți și gri mai zăresc soarele, care parcă este un prizonier al cerului.

Simt că mă topesc și apropiindu-mă de sol, cu toată puterea mea, mai zăresc un copil care arată cu degetul spre mine, zicând: „Uite, un fulg de nea!”

Acum e liniște. Tot freamătul naturii s-a oprit în loc. Mi-am regăsit semenii. Noi, aceste steluțe magice, ce dăm viață poveștilor și încununăm sărbătorile de iarnă. Poposesc deci, pentru nu știu câtă vreme pe această întindere feerică și imaculată a fulgilor de nea.

Dragoș Ștefănuță,
clasa a VI-a A

IMAGINE:
Teodora Bratu,
clasa a VI-a A

Un anotimp magic

Iarna este un anotimp magic.

Zăpada pufoasă acoperă pământul uscat. Cerul posomorât se ascunde în spatele norilor care devin de nepătruns. Frigul te cuprinde și nu poți face nimic. Copacii ca niște statui poartă zăpada pe crengile lor. Abia-abia zărești suflet omenesc.

O pasăre pierdută de familia sa încearcă din răsuputeri să înfrunte gerul, dar cât va putea rezista? Cât timp va trece până când micuța ființă își va lua adio de la provocările acestei ierni?

Teodora Trif, clasa a VI-a A

Asylum

- Lana, mă numesc Lana Winters. Sunt ziaristă. Aș vrea să fac un reportaj.

- Lana Banana. Nu ai dreptul să calci pe proprietatea mea fără să te chem. Aici merge totul bine, exact așa... cum ar trebui. Pe cine păcălesc, locul ăsta... Spune-mi Sora Jude.

Ceva se întâmplă aici. Oamenii sunt dispăruți în acest azil construit pentru oameni cu probleme mintale, criminale. Locul este unul frumos, dar ascunde un secret uriaș. Toate surorile purtau cruciulițe cu lăntișoare. Cardinalul era Timothy Howard. Sunt în Briarcliff. Tocmai a venit un nou criminal, se spune că nu el a făcut asta ci niște monstruleți verzi. Toți îi spun "Față Însângerată", eu una cred că are dreptate.

A trecut o săptămână și sunt încă aici, închisă, legată de un pat. Aveam urme de vânătăi pe față. M-am împrietenit cu Kit, zis Față Însângerată, și cu Dr. Oliver Thredson, psihiatrul nostru. El spune că mă poate ajuta să scap de aici. Aveam dreptate în privința acestui loc. Ne obligă să luăm medicamente, iar dacă ne îmbolnăvim, ne vor duce la un doctor nebun. Am văzut cu ochii mei ce le face altora. Ajutorul asistentei Jude era Sora Mary Eunice, o fată timidă ce îl ajută pe nebun.

- S-ar putea să avem o problemă cu evadarea, Lana, un nou pacient...

Am ajuns la ușa închisă a camerei unde se aflau cam toți proprietarii. Auzind că părinții acestuia povestesc că el vorbește acasă o limbă inexistentă și că toate animalele au fost jupuite, s-au speriat teribil. Ei mai spun că el încearcă să cheme pe cineva cu un nume pe care nimeni nu îl înțelege... Poate fi însuși numele Răului...

- Veți încerca să scăpați de mine, dar nu puteți!

Vocea lui scădea și se făcea tot mai groasă. Dintr-o dată, toate crucile erau sparte. Când am ieșit de acolo, Dr. Thredson m-a încuiat într-o cameră albă. Erau jaluzele peste tot și eram din nou legată de pat.

- Te-am căutat tot timpul ăsta. Fata cu pielea de piersică... Sigur știi ce vreau de la tine. După cum ai văzut, materialul meu preferat pentru o arhitectură defectă. Poți țipa oricât, nimeni nu va auzi nimic.

Am văzut că scoate o mască și un cuțit. El e. Față Însângerată, cel care a ucis 12 oameni într-o săptămână. Îmi vin imagini cu oamenii de la azil strigând după ajutor. Atunci am reacționat. Am scris o carte despre cele întâmplate. Briarcliff închis. Am multe povești să vă spun, dar nu am timp, trebuie să apar la o televiziune, există multe secrete ce nu vi le-am spus încă. Răul este în continuare printre noi, printre cei muritori.

Daria Vișa, clasa a VI-a A

Imagine:
Cristina Văcărescu,
clasa a VIII-a A

Exerciții de scriere creativă

Imaginează-ți că ești personaj într-o carte. Scrie o pagină de jurnal, astfel încât să-i convingi pe cei din jur să nu te uite.

Sunt obosit frânt... Am călătorit peste 98 de strofe și am trecut prin sute de asteroizi, miliarde de stele și câteva galaxii, până m-am oprit aici, pe cerul vostru. Îmi fac treaba noaptea, iar ziua mă odihnesc. Sunt bătrân de când lumea și nici nu-mi mai țin minte vârsta și sigur am mai mult de cinci cifre.

Prietenul meu, Eminescu... Ce om! Am lucrat cot la cot pentru a da viață poate celei mai mari poezii din istoria literaturii. Că tot veni vorba de istorie, am privirea îngândurată numai amintindu-mi la câte războaie am privit, la câte descoperiri am fost martor și la câte bătălii de-ale lui Ștefan s-au dat sub ochii mei.

Roxana Vasii, clasa a VIII-a B

Ești cel mai bun prieten al lui Violet Beauregarde (personajul din cartea lui Roald Dahl, "Charlie și fabrica de ciocolată") și te nemulțumește comportamentul ei. Oferă-i câteva sfaturi, într-o scrisoare, inclusiv despre cum ar trebui să dea un interviu.

Hei, Violet, uite nu prea știi cum să încep... Am cam auzit că ai ajuns VEDETĂ și că ai avea câteva, de fapt, multe probleme de comportament. Așa că, dacă ai de gând să mă ascuți în privința unor sfaturi, e OK, dacă nu, țipă în continuare.

Nici mie nu îmi place, serios, nu îmi place deloc, ca mama să îmi spună ce să fac sau cum să fac, dar am învățat că de fiecare dată are dreptate, așa că ascult-o! În ceea ce privește pasiunea ta pentru guma de mestecat, ți-aș sugera, din propria experiență, să o lași mai moale deoarece îți strică dinții în ultimul hal. Acum că ai ajuns vedetă, toți stau cu ochii pe tine... pff... câtă atenție! Sfatul meu este să vorbești mai rar și să fii mai relaxată că, dacă faci așa la fiecare interviu în doi ani nimeni nu o să mai știe cine ești. Oribil!

Deci, drăguță, cam asta am avut de spus. Baftă multă la interviuri! Cine știe?! Poate odată mă prezinți și pe mine jurnaliștilor.

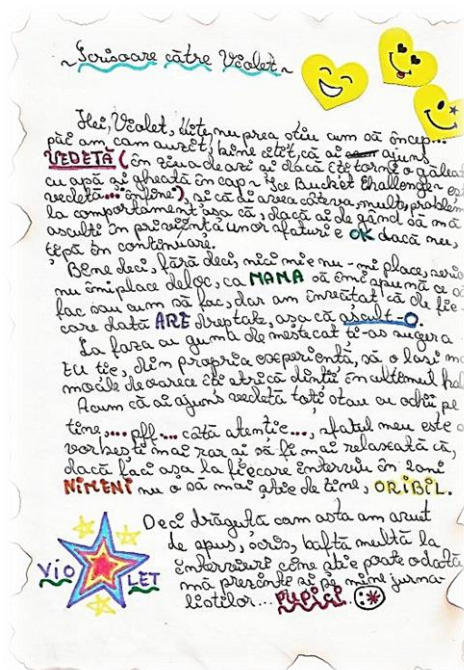
Roxana Vasii, clasa a VIII-a B

Salut,

Eu sunt Bruno, am nouă ani. Sunt personajul principal din cartea „Băiatul cu pijamale în dungă” de John Boyne. Vă rog să nu mă uitați pentru că nu i s-a întâmplat nimănui ceea ce mi s-a întâmplat mie. Am locuit într-o altă casă, într-un loc straniu, lângă un lagăr, dar după câteva zile m-am obișnuit, m-am împrietenit cu Maria, sora mea, care e un caz fără speranță. Iar peste câteva luni m-am împrietenit cu Schmucl, un evreu din Polonia, care stătea de partea cealaltă a gardului, în lagăr. Am fost cei mai buni prieteni până când mama a hotărât să mergem iar la Berlin, unde se afla vechea noastră casă. Ca rămas bun pentru cel mai bun prieten al meu, m-am dus cu el în lagăr, neștiind ce e acolo.

Nu aveți cum să mă uitați pentru că sfârșitul este tragic.

Gabriel Panainte, clasa a VIII-a B

RECENZII. FAN-FICTION

Copila de zăpadă

de Eowyn Ivey

Această carte îmbină admirabil atmosfera de basm a ținuturilor acoperite de zăpadă din Alaska și realitatea dură a vieții de fermier, într-o regiune sălbatică, neprietenoasă care nu-și dezvăluie ușor secretele. Ajunși deja la jumătatea vieții, Jack și Mabel se luptă să-și clădească o viață nouă în Alaska anilor '20, însă durerea pricinuită de lipsa copiilor sapă o prăpastie tot mai adâncă între ei. Într-o clipă de exaltare, la căderea primei zăpezi din an, cei doi clădesc o copilă de zăpadă cu chip delicat, buze trandafirii și păr bălai. Nu mică le este însă mirarea a doua zi, când descoperă că fetița de zăpadă a prins viață, ca și cum povestea Snegurocikăi, ce încântase copilăria lui Mabel, ar fi devenit dintr-odată realitate. Din acea clipă, copila de zăpadă va deveni parte din familie și prezența ei delicată, candidă, zglobie le va schimba viețile pentru totdeauna...

Bogdan Velțan, clasa a VIII-a B

De ce am citit această carte? Pentru că sună bine, iar coperta simplă, însă foarte interesantă, m-a determinat să o citesc. Deși nu am auzit prea multe despre ea, știam că o să îmi placă. Nu toate cărțile mă fac să le plac de la prima privire. Și, sincer, n-am regretat, pentru că a fost o lectură foarte plăcută și interesantă; niște personaje bine conturate și un final cum nu se putea mai bun.

Personajul meu preferat din carte este Faina, un caracter plăcut, matur, realist, chiar și atunci când e doar o copilă; și, chiar dacă nu știe anumite lucruri *lumești*, gândește într-un mod matur.

Mai multe nu zic, însă mi-aș dori să o citiți, să o începeți fără idei preconcepute, cum ar fi „e o poveste de copii mici” sau „nimic nu este real”, pentru că merită, e scrisă foarte bine, lumea e frumos construită și-n acel decor rece și totuși superb, totul capătă o aură specială și magică.

Aș vrea să aud cât mai mai multe despre această carte, pentru că e pentru toate gusturile. Niciodată, nimeni nu este prea bătrân pentru basme. O poveste bună are farmec și la 4 și la 80 de ani, iar „Copila de zăpadă” este un basm transpus într-un roman deosebit.

Andreea Topârcean, clasa a VIII-a B

Băiatul cu pijamale în dungi

de John Boyne

Cartea este foarte interesantă pentru că îți stârnește curiozitatea la fiecare pagină. Este vorba despre o familie care își mută locuința, deoarece tatăl are acum o altă meserie.

Este o lectură bună și pentru copii pentru că personajul principal este Bruno, un copil de 9 ani, care vrea să își găsească cât mai repede un prieten. Bruno află de la prietenul lui temporar că în spatele gardului ce înconjoară casa lui, se află mii de oameni, dar e neplăcut acolo. Peste un an, află de la mama lui că se vor întoarce în Berlin, la vechea locuință. Bruno plănuiește cu prietenul lui să meargă în spatele gardului, acolo unde se afla prietenul lui evreu.

Sfârșitul cărții este trist, deoarece Bruno și prietenul lui sfârșesc în lagăr, gazați. Cartea este una dintre cele mai bune din lume pentru că au fost vândute 2,5 milioane de exemplare și este preferata mea. Sper să o citiți și voi cu multă curiozitate, cum am făcut și eu.

Gabriel Panainte, clasa a VIII-a B

Cireșarii

(Volumul I: Cavalerii florii de cireș)
de **Constantin Chiriță**

Primul volum din romanul „Cireșarii”, intitulat „Cavalerii florii de cireș” de Constantin Chiriță este o creație literară captivantă, în care naratorul surprinde faptele a șapte protagoniști numiți cireșarii, pentru că locuiesc cu toții în cartierul Cireșului. Aceștia sunt: Ionel (fiul directorului școlii), Victor (un elev model, cu o logică extraordinară), Ursu (Teodoru Teodor, un mare gimnast, cu o vedere uimitoare), Dan (un băiat destul de năzdrăvan), Maria (o fată visătoare, cu suflet de poet), Lucia (o fată destul de severă cu suflet de savant) și Tic (fratele Mariei, un băiat năzdrăvan și isteț). Primii șase sunt elevi în clasa a opta, iar ultimul este un prichindel din clasa a cincea. Tic este preferatul lui moș Timofte, paznicul școlii.

Eroii cărții plănuiesc în timpul anului școlar să organizeze o expediție științifică în vacanța de vară pentru a reface harta veche a Peșterii Negre.

Tic este trist, deoarece tatăl său nu îi permite să meargă și el în expediție, motiv pentru care copilul apelează la ajutorul lui moș Timofte. Acesta îl convinge pe tatăl băiatului să îl lase în excursie. Tic pornește la drum împreună cu Țombi, câinele său și se întâlnește cu prietenii săi în pădure, făcându-le acestora o surpriză. Tic dorește să ajungă în peșteră pentru a găsi o cutie fermecată care îl putea face invizibil și de care îi povestise paznicul școlii.

Cireșarii hotărăsc să formeze, pentru siguranța lor, două grupuri: unul în peșteră (Victor, Ionel, Tic și Maria) și altul afară, pe munte (Lucia, Ursu și Dan). Ei păstrau legătura prin niște aparate T.F.F., prin alfabetul Morse.

Cireșarii din peșteră găsesc urmele a doi oameni care trecuseră deja pe acolo. După mai multe aventuri, în care eroii își dovedesc curajul lor extraordinar, ei află că printre oamenii care au fost în peșteră și care îi urmăreau făcea parte și Petrăchescu. Acesta vrea să îi omoare pe toți și să pună fapta sa pe seama prietenului său, bărbosul.

Datorită istețimii lor, copiii reușesc să înfrunte toate pericolele care îi pândeau la tot pasul, atât în peșteră, cât și în afara ei.

În concluzie, „Cavalerii florii de cireș” este o carte fascinantă, cu un final fericit, o aventură la capătul căreia eroii descoperă sensul prieteniei și al solidarității, învățând să fie înțelepți și curajoși, să spere și să învingă orice pericol.

Andreea Paștiu, clasa a VIII-a

Când mă vei întâlni

de **Rebeca Stead**

Personajul meu preferat este Miranda – fiind și personajul principal al acestei opere. Cu toate că are o vârstă destul de fragedă (12 ani), reușește să descifreze o serie de bilețele anonime.

Ceea ce m-a surprins la ea a fost faptul că, prin orice peripeție trece, ea scapă basma curată. Avea un plan pentru orice. Avea niște idei trăsnete, cum nimeni nu și-ar fi putut imagina. Ca de exemplu: cine s-ar gândi să întrebe persoana de care îi e frică cât e ceasul? Cu toate acestea, trece peste orice supărare cu prietenii, fără să lase capul jos. Chiar dimpotrivă, încearcă să se împace cu acele persoane, iar în final o face.

Modul în care vede toate lucrurile din jur îmi aduce aminte de mintea mea de puștoaică de 12 ani. Vedeam totul cu alți ochi... cu toate că mi se întâmplă să îmi imaginez lucruri gândite de un copil din clasa a cincea sau a șasea.

Pe scurt, Miranda este o fetiță specială, a cărei personalitate rar o întâlnești și a cărei minte ascuțită lasă cu gura căscată o mulțime de cititori.

Andrada Ion, clasa a VIII-a B

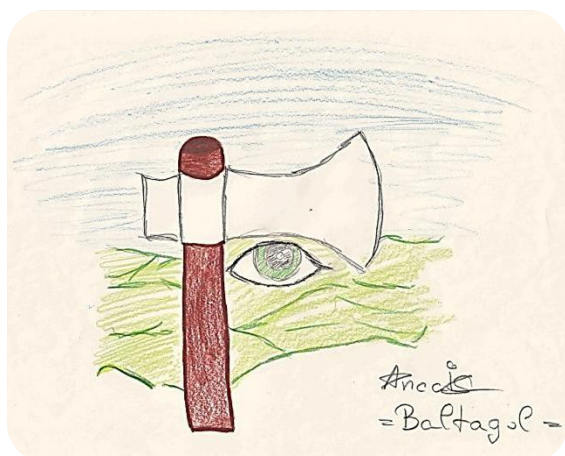
LECTURI CANONICE

Baltagul

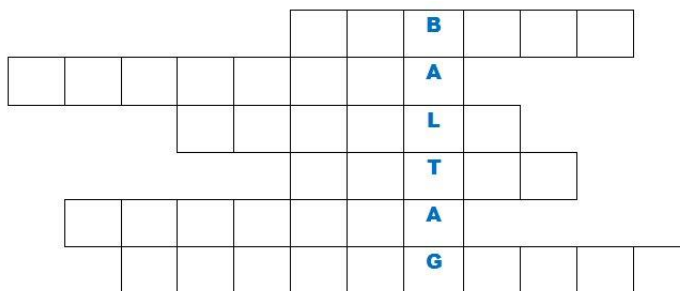
de Mihail Sadoveanu

După ce am citit această carte, mi-am dat seama ce înseamnă să lupți pentru persoana iubită. Mi-a plăcut curajul de care a dat dovadă Vitoria Lipan, fiindcă, deși era iarnă și un ger năprasnic, aceasta a plecat în căutarea soțului ei fără să stea prea mult pe gânduri. Mi-a mai plăcut faptul că, deși Vitoria era o femeie de la țară și probabil nu avea prea multă școală, era foarte ageră la minte, și avea o logică a întâmplărilor de invidiat. Sinceră să fiu, mi-a luat puțin timp să înțeleg de ce cartea se numește „Baltagul”, dar, în final, am înțeles că autorul a dat acest nume cărții, deoarece e simbolul acestui text.

Roxana Vasii, clasa a VIII-a B

Verificați-vă cunoștințele:

1. Nechifor Lipan a fost găsit între satele Suha și ...
2. Fiica soților Lipan era ...
3. Părintele căruia Vitoria Lipan îi cere ajutorul se numea ...
4. Unul dintre ucigașii lui Nechifir Lipan a fost Ilie ...
5. Soția lui Nechifor era ...
6. Fiul Vitoriei și al lui Nechifor Lipan se numea ...

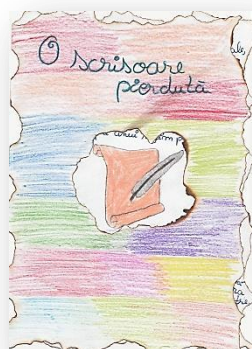
Andreea Văduoiu, clasa a VIII-a B

Grafică:
Adina Popa, clasa a VII-a A

O scrisoare pierdută de I. L. Caragiale

„O scrisoare pierdută” de I.L. Caragiale este o comedie de moravuri, ce dezvăluie viața publică și cea de familie a unor politicieni care, ajunși la putere și roși de ambiție, se caracterizează printr-o creștere bruscă a instinctelor de parvenire. Interesele „eroilor” se armonizează în final, pentru că știu să speculeze avantajele unui regim politic în folosul lor.

Comedia este foarte amuzantă, numele, personajele sunt foarte bine alese. Părerea mea este că nu există o mare diferență între politicienii de atunci și cei din zilele de astăzi.

Roxana Vasii, clasa a VIII –a B

Așadar, ne aflăm în anul 1883, înainte de alegerile parlamentare. Partidele se confruntă între ele. Parcă e o luptă pe viață și pe moarte. Totul este normal, nimic neobișnuit... însă nu pentru mult timp! Oare câte ravagii poate provoca o scrisoare pierdută... plus că scrisoarea ajunge în mâinile dușmanului tău? Ei bine, I. L. Caragiale impresionează din nou cu o comedie fabuloasă. Cum e lumea politică adevărată, ce minciuni sunt spuse și câte lucruri nelegiuite pot face oamenii pentru a ajunge unde doresc? Totul este dezvăluit în cele câteva pagini ale piesei.

Ștefan Tipătescu, prefectul județului și prieten la cataramă cu Zaharia Trahanache, intră într-o mare încurcătură. Un bilet de amor este găsit de dușmanul său, Nae Cațavencu. Mai important: scrisoarea este adresată chiar Zoei Trahanache, soția domnului Zaharia. La auzul acestei vești, Zoe și Tipătescu trec printr-o serie de obstacole care mai de care mai amuzante. Personajele cu care interacționează sunt pe măsură: Tache Farfuridi – avocat; care odată ce începe să vorbească nu se mai oprește; Iordache Brânzovenescu – avocat; oriunde e Farfuridi se află și el; și un Cetățean turmentat.

Totul pornește de la o scrisoare de amor trimisă Zoei de către Tipătescu. Zoe o pierde însă pe drum, scrisoarea ajungând în mâinile unui Cetățean turmentat. Acesta este zărit însă de domnul Cațavencu care îl invită la o bere. Ei bine, sticlele cu vin și cu bere se golesc, iar Cațavencu îi fură cetățeanului scrisoarea, lăsându-l beat criță. Domnul Nae Cațavencu văzându-se cu un pas înaintea celorlalți le trimite soților Trahanache o scrisoare prin care îi anunță că va publica scrisoarea în ziar. Zaharia nu crede acele lucruri, considerându-l pe Cațavencu un plastograf. La auzul acestor vești, domnul Tipătescu îi spune lui Ghiță să-l aresteze pe Cațavencu și să-i ia scrisoarea. Cațavencu este prins, însă nu se zărește nici urmă de scrisoare. În acel moment Zoe și Ștefan sunt nevoiți să îi spună lui Cațavencu că vor vota cu el.

Ei bine, toată povestea ia o întorsătură amuzantă. Domnul Zaharia pune mâna pe niște documente care arătau că Nae Cațavencu ar fi pus mâna pe 5000 de lei de la stat. Cațavencu pierde alegerile, iar în locul lui vine domnul Dandanache – un domn mai țâțâit și cam uituc de felul lui. Toată lumea petrece și toată lumea e fericită, mai ales cei doi amorezi... Iată câte poate face o scrisoare pierdută!

Andrada Ion, clasa a VIII-a B

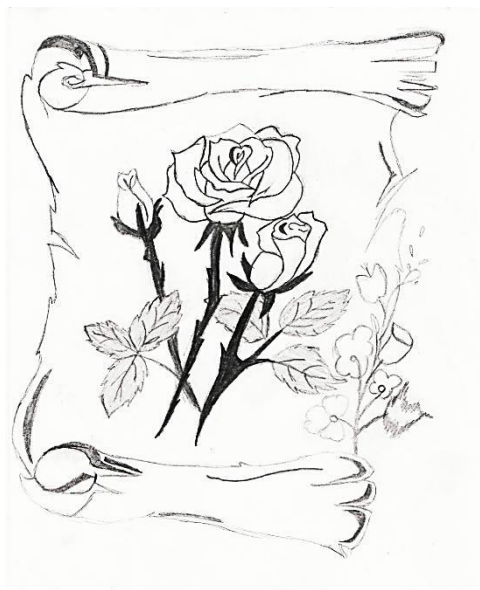

O scrisoare pierdută

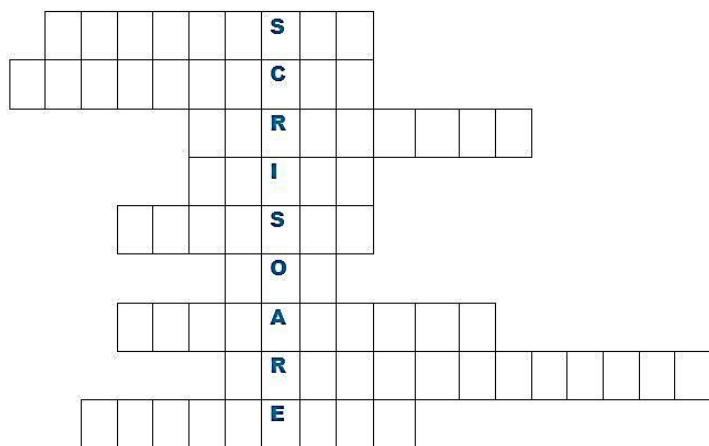
de I. L. Caragiale

Caracterul Zoei Trahanache mi se pare alcătuit din lumini și umbre. După părerea mea, nu cred că aş avea ceva de învățat de la ea, având în vedere că, în timp ce este soția lui Zaharia Tahmanale, își petrece timpul cu Ștefan Tipătescu și îi acceptă declarațiile de iubire. În această situație nu este doar vina ei, ci și a lui Tipătescu deoarece acceptă situația.

După părerea mea, proverbul care se potrivește acestei piese de teatru este: „Fie roata și pătrată, tot se-ntoarce ea o dată!”; în acest context referindu-se la scrisoarea pierdută.

Grafică:
Adela Florea, clasa a VII-a B

Vă amintiți personajele principale?

1. Prefectul județului era ...
2. Cel mai bun prieten al lui Tipătescu era ...
3. Unul dintre avocați a fost ...
4. Polițistul orașului se numea...
5. Colaborator la ziar ...
6. Soția lui Trahanache se numea ...
7. Vechiul luptător de la revoluția din 1848 a fost ...
8. Alt avocat era ...
9. Proprietarul ziarului „Răcnetul Carpaților” este ...

Andreea Văduoiu, clasa a VIII-a B

Ținută din epocă

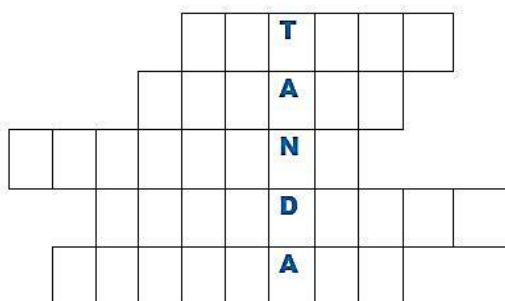
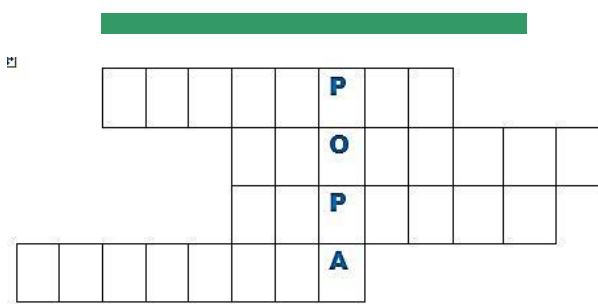
Piesa de teatru „O scrisoare pierdută” s-a jucat pentru prima dată în noiembrie 1884, pe scena Teatrului Național din București. Piesa a fost foarte apreciată de public. Spectacolul a avut 11 reprezentații în numai trei săptămâni.

Popa Tanda de Ioan Slavici

Nuvela „Popa Tanda” de Ioan Slavici nu mi-a plăcut foarte mult, deoarece a avut foarte multă narațiune și descriere și puțin dialog.

Preotul Trandafir care încearcă să-i ajute pe oamenii din satul Sărăceni este un personaj pozitiv. Din păcate, sătenii greșesc foarte mult nelăsându-l pe preot să le ofere sfaturi. Astfel, „Popa Tanda” a fost ingenios începând să își repare casa dându-le sătenilor încă un exemplu pozitiv.

1. Preot de rang superior...
2. Membrii unei parohii...
3. Dealul din dreapta văii...
4. Casa Domnului...

1. Locuitorii unui sat...
2. Oameni fără avere...
3. Satul în care a fost trimis părintele Trandafir...
4. Numele preotului...
5. Satul din care a plecat preotul...

Popa Tanda este o operă ce ne oferă un model de viață mai bun, mesajul este unul profund și bun de urmat în vremurile acestea. În ciuda indiferenței sărăcenilor, părintele Trandafir își dă seama că trebuie să se schimbe pentru a avea un trai mai bun. Într-un final reușește să se schimbe dar nu numai, a transformat tot satul Sărăceni într-un sat cu oameni harnici, muncitori; un sat primitor care prosperă pe zi ce trece.

Acum, părintele este bătrân dar cu mulți nepoți în jurul lui, și fiecare om sau sătean care trece pe lângă casa lui se roagă la Dumnezeu să-i dea sănătate pentru că acum au un sat, o biserică frumoasă cu care se pot mândri mult timp de aici încolo.

Roxana Vasii, clasa a VIII-a B

Andreea Văduoiu, clasa a VIII-a B

Romanul „Jane Eyre” de Charlotte Brontë este o creație literară captivantă care pune în lumină lucrurile valoroase din viață: familia, prietenia, bunătatea și dragostea adevărată.

Personajul principal al cărții este Jane Eyre, o fetiță orfană, de 10 ani, crescută la Gateshead Hall de mătușa ei, doamna Reed. Nu îmi place comportamentul rece pe care îl are aceasta față de Jane, deși a fost rugată de către răposatul ei soț să o trateze ca pe propria ei fiică. După mai multe certuri, mătușa sa hotărăște să o trimită pe Jane la așezământul de orfani Lowood. Aici își face o prietenă, Helen Burns, cu care se înțelege foarte bine și care o învață multe lucruri despre viață. Sunt de acord cu spusele lui Helen care crede că viața este „prea scurtă pentru a fi petrecută în ură sau amintindu-ne mereu faptele nedrepte”. Din păcate, Helen se îmbolnăvește, iar în cele din urmă se stinge chiar în brațele lui Jane, întâmplare care m-a emoționat. Am admirat cuvintele lui Helen care, înainte de a muri, îi spune prietenei sale să nu fie tristă, deoarece se duce într-un loc mai bun: „-Sunt foarte fericită, Jane, și când vei auzi că am murit, trebuie să fii sigură de asta și să nu fii mâhnită - nu ai pentru ce să fii mâhnită. Toți trebuie să murim într-o bună zi (...). Murind tânără, o să scap de mari suferințe.”

După opt ani petrecuți la Lowood (șase ca elevă, doi ca profesoară), când împlinește optspezece ani și devine independentă, Jane dorește ceva nou în viață, motiv pentru care se angajează ca guvernanta a pupilei domnului Rochester. Ea se mută la conacul Thornfield și devine profesoara lui Adèle. În urma mai multor întâmplări, Jane își dă seama că s-a îndrăgostit de domnul Rochester, dar i se pare că acesta o iubește pe Blanche Ingram.

La un moment dat, Jane află că mătușa ei este bolnavă și că vrea foarte mult să își revadă nepoata, lucru care o face să se întoarcă la Gateshead Hall. M-a dezamăgit faptul că doamna Reed nu i-a arătat puțină afecțiune lui Jane nici măcar atunci când era pe patul de moarte. Totuși am apreciat că mătușa îi spune în cele din urmă acesteia că are un unchi care a vrut cândva să o ia în grija lui.

JANE EYRE

de Charlotte Brontë

După ce mătușa sa moare și e îngropată, Jane se întoarce la Thornfield, unde află că domnul Rochester urmează să se căsătorească cu Blanche Ingram. Cuprinsă de gelozie, ea reușește să vorbească cu dumnealui care recunoaște că a mințit-o în legătură cu căsătoria cu Blanche, deoarece, în realitate, el o iubea pe Jane și dorea să afle dacă și aceasta simte același lucru.

În cele din urmă, Edward Rochester o cere în căsătorie pe Jane Eyre, care acceptă. Însă, chiar înainte de a se căsători, un domn oprește ceremonia, acuzându-l pe Rochester de bigamie. Acesta mărturisește că este căsătorit cu o nebună, Bertha, pe care o ține închisă într-o cameră de la etajul trei și pe care o păzește slujitoarea Grace Poole. Această întâmplare m-a uimit și m-a întristat, la fel ca pe Jane, care fuge în noaptea respectivă de la Thornfield și ajunge la Moor House, unde este primită și îngrijită de preotul St John și de surorile lui, al căror tată a murit de curând. În acest sat reușește să își câștige singură pâinea, devenind învățătoare.

După ceva timp, St John își dă seama că este vărul lui Jane și îi spune că a primit o scrisoare pentru ea în care era înștiințată că un unchi bogat și-a lăsat întreaga avere lui Jane la moartea sa. Astfel, Jane Eyre devine bogată și împarte moștenirea în mod egal cu noii săi veri, gest care m-a impresionat mult.

Văzând bunătatea și inteligența verișoarei sale, St John o cere pe aceasta în căsătorie, dar nu pentru că o iubește, ci pentru că dorește să plece cu ea în India, cu scopul de a răspândi creștinismul. Ideea lui nu mi-a plăcut deloc, deoarece eu consider că o căsătorie trebuie să se întemeieze pe dragoste. Jane îi spune că ar vrea să plece cu el în India, dar fără a se căsători. St. John nu este de acord și insistă asupra căsătoriei lor, iar în cele din urmă Jane acceptă, dar o chemare din partea lui Rochester, o determină pe aceasta să se întoarcă la Thornfield.

Din păcate, ajunsă acolo, eroina nu mai găsește decât ruinele conacului. Aceasta află de la un om că Thornfield-ul luase foc, Bertha a murit după ce s-a aruncat speriată de la etaj, iar domnul Rochester, în încercarea sa de a-și salva soția, a rămas fără un braț și fără un ochi, iar cu celălalt ochi nu mai putea vedea. El s-a mutat la cealaltă casă pe care o mai avea, fiind îngrijit de o slujitoare și de soțul ei.

Aflând aceste informații, Jane pleacă la noua locuință a lui Edward, făcându-i acestuia o surpriză plăcută. M-a emoționat până la lacrimi faptul că Jane îl mai iubea pe domnul Rochester. Această iubire adevărată dintre cei doi i-a condus până în fața altarului și s-au căsătorit.

Din fericire, după doi ani, domnul Rochester își recapătă vederea, iar mai târziu „când i-a fost pus în brațe primul său fiu, a putut vedea că îi moștenise ochii, așa cum fuseseră ei altădată — mari, negri și strălucitori. Și cu acel prilej, din nou, cu sufletul plin de gratitudine, a recunoscut că Dumnezeu a fost milostiv în judecata Lui dreaptă.”

În final, aflăm că St John a părăsit Anglia și a plecat în India, dar nu s-a căsătorit, iar surorile lui erau fericite alături de soții lor.

În concluzie, „*Jane Eyre*” de Charlotte Brontë este o carte fascinantă, care prezintă povestea impresionantă de dragoste a doi oameni.

Andreea Paștiu, clasa a VIII-a B

Grafică:

Cristina Văcărescu, clasa a VIII-a A

PERSONAJUL MEU PREFERAT

La Medeleni

de Ionel Teodoreanu

Volumul II

Ca și în primul volum, cu ochiul mi-a făcut tot Olguța. Acum e mai mare, mai isteată și mai frumoasă decât atunci când era mică. Aș avea chiar impertinența de a mă compara cu ea. Suntem la fel.

Felul în care transmite acea energie pozitivă către celelate persoane e pur și simplu de neuitat. Oriunde se duce impresionează prin caracterul său impulsiv. Se înțelege atât cu copiii, cât și cu adulții.

La Medeleni, din câte mi-am dat seama, ea e șefa copiilor. Îi cam joacă pe degete și pe părinți, dar nu face asta cu rea intenție. E deșteaptă și îi pedepsește pe ceilalți care fac lucruri nelegiuite.

Cu toate că se spune că s-ar fi îndrăgostit de un adult, eu nu prea cred. Vanea nu prea era potrivit cu ea. Era un domn, nu un băiat jucăuș. Dar totuși... Niciodată să nu spui niciodată!

La Medeleni

Volumul III

Din nou Olguța este pe locul întâi. Ceea ce m-a impresionat a fost faptul că a riscat totul pentru a fi împreună cu Vanea. L-a iubit, prima ei iubire. Ceea ce nu am crezut niciodată că se va întâmpla a fost faptul că Olguța va avea cancer. O boală atât de groaznică să fie într-un corp atât de viu?

Cel mai groaznic lucru a fost moartea Olguței. Am început să plâng atunci când Olguța s-a sinucis. Și a mai fost ceva trist: logodna. Mi-a părut foarte rău că nu a putut să se logodească cu omul pe care îl iubea. O să îmi fie foarte dor de ea.

Andrada Ion,

clasa a VIII-a B

Ornamente de Crăciun - Handmade

Cu toții iubim sărbătorile de iarnă, așa că am venit cu o idee originală pentru a crea o mulțime de ornamente pentru Crăciun, care vă vor încânta.

Natura este importantă, deci vom folosi materiale reciclabile, cum ar fi sticle și diferite borcane. Imaginea de ansamblu este realizată folosind pastă corectoare pentru omul de zăpadă, culori tempera, iar pentru fond, spray auriu special pentru decorațiuni. Puteți folosi și alte culori în funcție de modelul realizat și de preferințe. Un mic secret!!! Animați ornamentele din sticlă cu lumina unor lumânări sau a instalațiilor de pom. În acest caz, modelul va ieși în evidență.

Invităm pe toți cei pasionați și îndemnatnici să-și realizeze propriile decorațiuni de iarnă, iar prin acestea să-și demonstreze creativitatea.

Lăsați imaginația să zboare !!!

Teodora-Daniela Trif

clasa a VI-a A

Toamna în imagini

Bianca Marin, clasa a V-a

Ștefan Codreanu, clasa a V-a B

Iulia Muntean, clasa a V-a B

Francesca Varga-Santai, clasa a V-a B

Raluca Damian, clasa a V-a B

Ana Goron,
clasa a V-a B

Delia Hălmăciu, clasa a V-a B

Iulia Muntean, clasa a V-a B

Alexia Bîrză, clasa a V-a B

Andrei Mureșan, clasa a V-a B

Alexandra Bischin, clasa a V-a A

Caius Lemăndroi, clasa a VI-a B

Ioana VasIU, clasa a V-a B

Iulia Muntean, clasa a V-a B

Octavia Neta, clasa a V-a A

Dragoș Nițu, clasa a V-a B

Sebastian Fahgi, clasa a V-a A

Maria Tudorache, clasa a VI-a B

Logo-ul proiectului

Zece școli din tot atâtea țări europene – Marea Britanie, Franța, Ucraina, Croația, Estonia, Polonia, Italia, Slovenia, Germania și România – au demarat în septembrie 2014 un proiect eTwinning legat de schimbul de urări și cântece de Crăciun din timpul Armistițiului de Crăciun în 1914, în timpul Primului Război Mondial. Elevii claselor a V-a A și a VI-a A din colegiul nostru au învățat cuvintele pentru colinda "Silent Night" în românește și în limba engleză și, de asemenea, la începutul lunii decembrie 2014, am făcut schimb de felicitări de Crăciun.

Proiectul are un blog în care elevii implicați explică ce muncă au făcut în legătură cu proiectul. Există și un Jurnal de proiect, pe care părinții îl pot accesa. Am fost astfel îndrumați să învățăm despre siguranța pe Internet și comportamentul online.

Cu acest proiect ne-am amintit de Armistițiul de Crăciun de acum 100 de ani, dar am și aflat mai multe despre cum se sărbătorește Crăciunul în alte țări europene în zilele noastre. Am utilizat diferite instrumente digitale și ne-am făcut prieteni pe plan internațional printr-un proiect educațional comun.

Una dintre cele mai reușite activități din cadrul proiectului a fost, fără îndoială, concursul pentru realizarea logo-ului proiectului. Ne-am străduit și am obținut punctaje frumoase la votarea online, dar câștigător a fost un desen realizat de colegii francezi.

Proiectul eTwinning CHRISTMAS TRUCE

Armistițiul de Crăciun în 1914

Coordonator: prof. Daniela Bunea

Logo-uri propuse, după desene realizate de Adrian Ursu și Olivia Roberts

Ne-am bucurat când am primit felicitările de Crăciun trimise de colegii de proiect din atâtea colțuri ale Europei, cum sigur s-au entuziasmat și ei când le-au primit pe ale noastre.

Proiectul a fost un prilej deosebit de a lucra la engleză, franceză, muzică, desen, informatică, geografie și istorie aproape în același timp! Vom continua să lucrăm în eTwinning!

Scrisorile cu felicitările de Crăciun așteptând să fie expediate

Proiectul eTwinning „Școala Viitorului”

Parte a Calendarului eTwinning 2015

Coordonator: prof. Daniela Bunea

34 de cadre didactice din România înregistrate pe platforma eTwinning până cel târziu la data de 31 mai 2014 au luat parte la ilustrarea Calendarului eTwinning 2015, înscriind în concursul de fotografie organizat în perioada 10 iulie – 6 august 2014 pe site-ul ambasadorelor eTwinning români www.ambadoriietwinningromani.weebly.com 90 de fotografii proprii și originale realizate la diverse activități eTwinning.

M-am bucurat că doamna profesoară de educație tehnologică Marioara Vonica a selectat pentru participarea la acest concurs o fotografie realizată în timpul proiectului nostru eTwinning intitulat „SOFT – School Of Future Time” – „Școala viitorului”, la care am luat parte în anul școlar trecut. Macheta realizată de mine și de colegii mei este acum „imortalizată” într-o fotografie care ilustrează Calendarul eTwinning 2015!

Paula Popescu, clasa a VI-a B

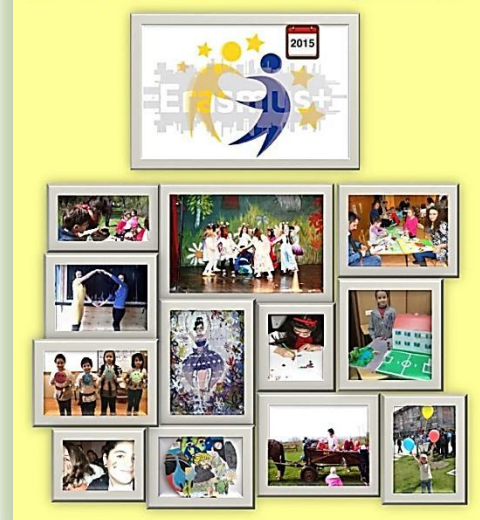

Puteți descărca acest Calendar de la următoarea adresă:

➤ <http://ambadoriietwinningromani.weebly.com/calendar-etwinning-2015>.

Rezultatele concursului au fost anunțate pe site-ul ambasadorelor eTwinning români în data de 19 august 2014, Ziua Internațională a Fotografiei.

Calendar eTwinning 2015

Fotografiile selectate ilustrează activitățile desfășurate de copii în cadrul unui evantai larg de domenii: tradiții, educația pentru sănătate, literatură, artă etc.:

- **Istoria din povestirile bunicilor**
- **Dragobete**
- **Sănătos și fericit**
- **Artiștii din curtea școlii**
- **Sărbătorim Ziua Europei**
- **Haideți să învățăm!**
- **Curcubeu eTwinning**
- **Mic, dar puternic**
- **La biblioteca orașenească**
- **Românașii**
- **Lecția despre energie**
- **Spiridușii lui Moș Crăciun**

Cadru natural

Grupa Munților Maramureșului și ai Bucovinei încadrează larga depresiune intramontană a Maramureșului, închisă la vest de munți vulcanici, bogați în minereuri, veche vatră de locuire în care s-au cristalizat și particularizat ocupații ca mineritul sau arta prelucrării lemnului. Potențialul zonei este remarcabil și în ceea ce privește resursele turistice atât în masivele montane – evidențiat prin relieful glaciatic din Munții Rodnei – cât și în relieful vulcanic din Munții Gutâi – cu spectaculoasa rezervație Creasta Cocoșului.

Arta prelucrării lemnului în Maramureș

Lemnul, în mâinile de aur ale maramureșenilor, devine docil, inspirat, gata oricând să primească și să exprime fiorii artei și frumuseții. Porțile maramureșene cântă pentru sufletul privitorilor, cu note scoase în relief cu dalta de oameni care iubesc arta și tradiția locurilor, care vor s-o transmită mai departe noilor generații. Câte porți maramureșene, atâtea monumente de artă populară ce exprimă coloane răsucite, flori și motive populare și scene de legendă ale locului.

În unele sate ca Botiza sau Ieud găsim cele mai frumoase porți și expoziții de sculptură în lemn, găzduite în gospodăriile celor care au decis să colecționeze și să păstreze comori de artă.

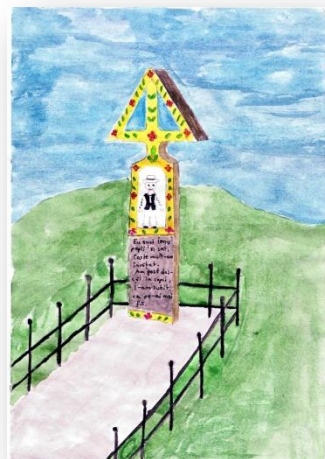
Da, acestea sunt Maramureșul în esență! Peisaj și legendă, folclor și artă de o mare autenticitate care exprimă identitatea acestor oameni și locuri.

„Lecția în natură”

Cadru natural & cultură și civilizație în Țara Maramureșului

Coordonator: prof. Ana Marinescu

Octavian Ianc, clasa a VI A

Cimitirul Vesel din Săpânța

Cimitirul Vesel de la Săpânța datează de la mijlocul anilor 1930 și este creația artistului Stan Ion Pătraș, pictor și poet în același timp. O dată ce intri în cimitir observi cum moartea, care este un lucru trist de obicei, este transformată într-un eveniment vesel. În acest loc puteți găsi cruci de lemn cu texte haioase despre fiecare om îngropat acolo.

„Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței” Sighetu Marmăției

Este un muzeu situat în fosta închisoare politică din Sighetu Marmăției. Inițiatorul acestui proiect este Ana Blandiana, președintă a Alianței Civice (1992). Începând cu anul 1998, Memorialul de la Sighetu Marmăției este considerat unul dintre principalele locuri de păstrare a memoriei continentului european, alături de **Memorialul de la Auschwitz** și **Memorialul Păcii din Normandia**.

Tradiții de nuntă specifice Maramureșului

Pe vremuri, fetele erau pețite de feciorii care se prefăceau că vor să cumpere fân, mălai sau grâu. Un răspuns pozitiv din partea familiei fetei însemna că este de acord cu căsătoria. Dacă tânărul venit la pețit nu era pe placul familiei, i se răspundea că „au numai paie de ovăz de vânzare”.

Simboluri:

- **poarta** – semn al bogăției și al protecției gospodăriei și animalelor
- **soarele** – reprezintă viața
- **pomul vieții** – simbol al creșterii
- **șarpele** – paznic al gospodăriei
- **dintele de lup** – simbolul puterii
- **rozeta și colacul** – simbolizează geneza, începutul, perfecțiunea
- **funia** – înfinitul, legătura dintre cer și pământ

Impresii de călătorie

Am venit din această excursie cu amintiri foarte plăcute. Am fost impresionați de tot ceea ce am văzut. Când am ajuns la „Memorialul Durerii” din Sighetul Marmației am văzut o parte din istoria contemporană, pe care nu am cunoscut-o în mod direct, dar ea a făcut parte din experiența trăită de părinții și bunicii noștri.

În Maramureș, grație îndemnării oamenilor, lemnul s-a transformat în case, biserici și porți unice în lume. După vizita prin lumea satelor și orașelor maramureșene, am văzut o mulțime de construcții din lemn (biserici, troițe, porți etc.) și am descoperit dragostea localnicilor pentru acest material de construcție.

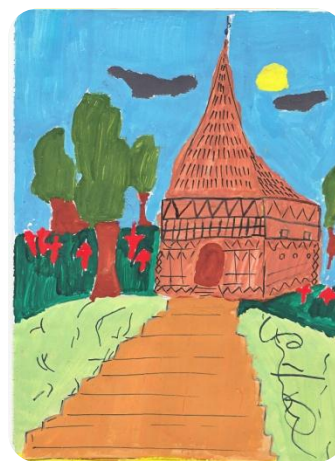
Maramureșul a știut să îmbine în prelucrarea lemnului tot ceea ce este necesar pentru a bucura privirea și inima trecătorului.

Webografie:

<http://tudorphotoblog.blogspot.ro/2013/03/maramuresromania-arta-traditionala.html>

Bisericile din patrimoniul UNESCO

- **Biserica din Budești** a fost construită la 1643 și este cunoscută pentru colecția valoroasă de icoane pe sticlă pe care o găzduiește și pentru cămașa de zale a celebrului haiduc Pinteza Viteazul.
- **Biserica din Surdești** este considerată cea mai înaltă biserică de lemn din România, având 54 m înălțime.
- **Biserica din Bârsana** a fost construită în 1720 pe locul alteia mai vechi care a fost arsă de tătari.
- **Biserica din Desești** a fost de asemenea construită în locul unei biserici vechi, iar picturile au fost bine conservate până în ziua de azi.
- **Biserica din Ieud** a fost ridicată în secolul 17, deși unii istorici susțin că datează din 1364.
- **Biserica din Plopiș** îmbină stilul maramureșean cu cel nord-transilvănean.
- **Biserica din Poienile-Izei** este una din cele mai vechi biserici de lemn din Maramureș, datând din 1604.
- **Biserica din Rogoz** se remarcă prin abundența de ornamente și prin acoperișul acesteia, foarte extins.

Dragoș Axinte, clasa a VI A

Articol realizat de:

Iulia Dragotă și Emilia Băilă, clasa a VII B
Raluca Motronea și Flavia Barbu, clasa a VII A

În perioada 5-7 Septembrie 2014, la Cetatea Râșnov și în Fundata a avut loc Festivalul Internațional de Istorie Militară. Scopul acestui festival a fost reconstituirea primului război mondial (1914-1918).

La acest festival au participat soldați din: Cehia, Austria, Bulgaria, Marea Britanie și România. Aceștia erau îmbrăcați în uniforme specifice primului război mondial și aveau epoleți cu gradul militar. Am putut vedea corturi, tarabe cu lucruri pe care le-au folosit în război: gamele în care soldații serveau mâncarea, oale, linguri și diverse arme folosite în bătălii: căști, săbii, puști etc.

Locul ales pentru festival nu e întâmplător: în noaptea dintre 14 și 15 august 1916, la Fundata a căzut la datorie primul ofițer român.

A fost o experiență plăcută și foarte interesantă, deoarece am aflat o mulțime de lucruri despre istoria strămoșilor noștri și despre istoria statelor din sud-estul Europei.

Dacă acest articol v-a trezit interesul, vă invităm și pe voi să împărtășiți aceleași experiențe anul viitor la Cetatea Râșnov.

Vizita documentară din acest an a fost organizată prin intermediul Centrului Local „Cetatea Roșie” Sibiu (cercetași) a cărei membră sunt.

Reconstituire

Uniforme militare

Marmită - Vas mare (de metal) cu două toarte și cu capac, în care se transporta mâncarea caldă.

Gamelă - Vas metalic adânc în care soldații aflați în campanie își primeau porția de mâncare.

Webografie:

1. <http://dexonline.ro/definitie/marmite%C4%83>
2. http://www.historia.ro/exclusiv_web/timp-liber/articol/festivalul-international-istorie-militara

INTERVIU

Dat fiind faptul că structura mea este bazată pe exactitate, fapte reale, m-am străduit să întâlnesc o persoană mai în vârstă, a cărei experiență, contemporană cu evenimentele din timpul celui de-al doilea război mondial, să-mi ofere o perspectivă reală asupra societății românești din acea perioadă.

Interviul nu va conține acțiuni succesive, deoarece scurgerea timpului alterează anumite amănunte, dar rămân ancorate puternic în memorie trăirile emoționale ale intervievatului. Mă bucur că pot lua un interviu mătușii mele care împlinesc, chiar în această lună, 80 de ani. Viața ei a fost marcată de momentele dramatice din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

„Aveam nouă ani, era un August plin de tulburări, de zăbucium și îngrijorare pentru părinții și frații noștri plecați pe front. Deși eram un copil, eram conștientă de groaza pe care o inspira oamenii acest război care părea că nu se va sfârși niciodată.

Este cunoscut faptul că românii au întors armele împotriva nemților la 23 august 1944. Au urmat zile, chiar săptămâni în care localitatea Apoldu de Jos a fost populată atât de nemți, cât și de ruși. Armata germană, în retragere, era înlocuită de batalioanele rusești.

Apolzenii au fost martorii unor evenimente atipice unui război. În gospodăriile lor conviețuiau, ici-colo, soldați nemți și ruși la un loc. Nu pot uita atitudinea părinților mei față de cele două grupuri beligerante. În căsuța de jos, tata stătea de vorbă cu Dimitri, un tânăr maior al armatei ruse, care se uita mereu la o ușiță vopsită cu maro. În camera din spatele ușii erau ascunse trei tinere vecine de 18 – 30 de ani: Anuța, Miluța și Chivuța. În același timp, părinții mei ocroteau în casa de dinainte doi băieți nemți, doi blonzi cu ochi albaștri, care implorau bunătatea mamei, să nu fie demascați, pentru a ajunge la familiile lor.

Mi-a rămas vie în amintire despărțirea tatei de Dimitri care, printr-un gest, a arătat că știe ce se află în spatele ușii maro. Maiorul rus și-a luat soldații care au poposit în grajdul animalelor și au plecat cu toții pe poarta mare. La scurt timp, mama i-a condus pe cei doi soldați nemți până în fundul grădinii.

Nu-mi pot șterge din memorie atitudinea medicului rus față de un soldat neamț grav rănit. Nu departe de casa noastră, se afla așa-zisa infirmerie unde am văzut, cu ochii mei de copil, cum medicul rus l-a pansat la cap pe soldatul german care, drept mulțumire, l-a salutat în poziție de drepti.”

Discuția cu mătușa mea m-a marcat profund. Pentru mine, cele două întâmplări sunt expresia unei note umane profunde, într-o lume marcată de ură și distrugere. Chiar dacă două sau mai multe popoare luptă unul împotriva celuilalt, bunătatea din sufletul oamenilor iese la suprafață. Războiul nu este generat de oamenii simpli, pentru care importantă este familia, gospodăria, comunitatea în care trăiesc, ci de vanitatea câtorva persoane.

Articol realizat de:

- Daniela Cucu, clasa a VI-a B
- Diana Gușe, clasa a VI-a B

Arme

Începând cu lansarea oficială a Anului European al Voluntariatului 2011 sub sloganul „**Oferă-te voluntar! Schimbă ceva!**”, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu a inițiat un program de voluntariat, care se adresa, în aceeași măsură, elevilor de gimnaziu și de liceu.

Pe parcursul a patru ani, au fost desfășurate acțiuni diverse pornind de la restaurarea și organizarea colecțiilor de carte din Centrul de Documentare și Informare sau organizarea concursurilor și a olimpiadelor desfășurate în școala noastră până la colaborări și parteneriate cu instituții locale.

Un astfel de parteneriat intitulat „**Suflet de copil – suflet de bunic**” a fost organizat de Centrul de Documentare și Informare „Gheorghe Lazăr” în colaborare cu Căminul Spital Nr.1 Sibiu încă din anul 2009. El a urmărit sensibilizarea elevilor, cadrelor didactice, personalului auxiliar și părinților elevilor cu privire la importanța voluntariatului și implicarea în viața comunității. Începând cu anul 2011, activitățile s-au diversificat: activități de documentare (colinde, obiceiuri, obiecte decorative specifice Crăciunului); realizarea obiectelor/ornamentelor specifice perioadei de iarnă (suporturi pentru lumânări, ornamente pentru brad etc.), achiziționarea pungilor de cadouri și vizita la Căminul Spital Nr. 1 Sibiu.

Activități de voluntariat

„Suflet de copil, suflet de bunic”

Coordonator: bibliotecar Marinela Rusu

În anul 2013, proiectul a fost înscris în cadrul Campaniei „Școala care dăruiește” organizată de Fundația ECDL România, campanie care a urmărit promovarea și sprijinirea inițiativelor umanitare organizate de elevi și profesori în școlile din toată țara. Astfel, pe lângă cadourile oferite de elevii colegiului nostru, persoanele internate la cămin au beneficiat de cadouri oferite de partenerul nostru din acest an, Fundația ECDL România.

În decembrie 2014, parteneriatul „Suflet de copil – suflet de bunic” s-a desfășurat în cadrul programului de granturi „Books 4 Youth”, organizat la nivel național de Fundația Mereu Aproape, București.

Pe parcursul celor patru ani au fost implicați în proiect elevi voluntari de nivel gimnazial și liceal, cadre didactice și părinții copiilor care au asigurat baza materială pentru procurarea cadourilor și obiectelor necesare pentru realizarea ornamentelor, personalul administrativ.

Impresii ale elevilor legate de acest proiect:

Ce mi-a plăcut mie la activitatea de voluntariat? Mi-a plăcut să facem globuri, să pictăm, să colorăm obiectele cu spray auriu. Mi-a plăcut că am mers la bătrânei și am făcut ceva bun înainte de Crăciun.

Ce nu mi-a plăcut? Nu mi-a plăcut că nu am făcut mai multe ore de confecționat ornamente. Vreau și la anul! (decembrie, 2012)

Sebastian Lupean

Am participat cu multă plăcere la proiectul de voluntariat „Suflet de copil, suflet de bunic”, începând cu anul 2009.

Am confecționat ornamente, am pregătit pungi de cadouri, am pregătit spectacole de colinde și i-am vizitat pe bătrâneii de la Căminul Spital.

Cred că am reușit să aducem puțină bucurie în sufletul lor. (decembrie, 2013)

Bianca Oprea

Cu entuziasm și emoție ne-am adunat câțiva elevi de gimnaziu din corul colegiului, patru Crăciunițe de la liceu și domnul profesor de muzică, pentru a porni colindul în cinstea Nașterii Domnului nostru Iisus Cristos. Am avut drept țintă bunicii și bunicuțele de la azilul de bătrâni. Am cumpărat cu grijă darurile și am confecționat cu mult drag coronițele pentru a le oferi acestor persoane, care nu au în jurul lor copii și nepoți. Cu speranța că vom aduce bucuria nașterii lui Iisus în sufletele lor, am pornit de la colegiul nostru, împreună cu domnul profesor Bebeșelea, care a pregătit repertoriul copiilor din cor, spre așezământul care adăpostește bunici.

Pe drum, m-am bucurat de buna dispoziție a colegilor mei mai mici, care repetau părți din colindele pregătite. Am avut emoții. Am sperat ca bunicii să se simtă destul de bine, astfel încât să se poată bucura de aceste voci cristaline și să împărtășească cu noi bucuria și spiritul Crăciunului.

Mica noastră călătorie ne-a dus în pragul cămăruțelor unor oameni care ne-au primit cu drag și ne-au ascultat cu multă atenție. Cei mai mulți dintre ei s-au bucurat de vizita noastră, dar, din păcate, unii mi-au făcut impresia că erau prea bolnavi ca să mai reacționeze la vocile copiilor ce le aduceau cea mai așteptată bucurie a iernii. Câțiva bunici au vorbit cu noi, au fost voioși, ne-au povestit câteva amintiri și au primit cu recunoștință și drag darurile noastre.

Ne-am luat rămas bun de la ei cu satisfacția că am putut să aducem un strop de bucurie în sufletele unor oameni care trăiesc destul de rar sentimentul bucuriei. Ochii lor ne priveau mai veseli decât atunci când am intrat ca o dovadă că Nașterea lui Iisus aduce liniște și speranță chiar și acolo unde acestea sunt sentimente demult uitate.

Este benefic faptul că putem să ne implicăm în acțiuni de voluntariat. Noi, elevii din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, participăm la diverse activități de voluntariat în cadrul școlii, dar participăm cu drag și la evenimentele culturale, umanitare desfășurate în orașul nostru (Festivalul Internațional de Teatru, Youth Bank, activitățile organizate de Crucea Roșie sau Ille et Villaine). Cred că voluntariatul trebuie încurajat deoarece ne ajută să dobândim experiență, devenim mai sociabili și ne putem descurca în orice situație.

**Bianca Berescu, Andreea Blîndu,
Maria Cruceat și Iulia Tiplea.**

clasa a XI-a A

Festivalul Luminii

Festivalul Luminii s-a desfășurat pentru prima dată la Cluj, în anul 2004. Acolo, câțiva cercetași au încercat să amintească oamenilor de frumusețea lucrurilor mărunte din viața lor. În anul 2008, festivalul este preluat de cercetașii din 9 orașe și se extinde la nivel național. Motto-ul festivalului este: „Redescoperă frumusețea lucrurilor mărunte”.

Cea de-a doua ediție, organizată la Sibiu în acest an, s-a desfășurat în parcul Sub Arini în data de 24 mai.

Cu ajutorul decorațiunilor pregătite de noi (aproximativ 6000 de gulguțe de hârtie = cutiuțe de hârtie realizate dintr-o coală A4 cu lumânări în ele), spectacole de teatru și de muzică folk, am încercat să oferim oamenilor câteva ore de liniște într-o ambianță plăcută și relaxantă.

Persoanele aflate în parc, copii, bunici și părinți, au primit informații despre festival și despre activitățile desfășurate pe parcursul anului la info-point-ul organizat în apropierea Cupolei. Cei care au dorit au putut participa la atelierul nostru de lucru: au confecționat gulguțe și flori de hârtie – origami, au aprins lumânările din gulguțe și au cântat alături de noi mai multe melodii, printre care și Andri Popa, Amintire cu haiduci, Refugiul Diana.

Daniela Cucu, clasa a VI-a B

Elevi din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, membri ai Organizației Naționale „Cercetașii României”:

- Ruxandra Dragoman
- Corina Șutea
- Larisa Bonheur
- Cosmin Maniuțiu
- Adriana Cucu
- Andrei Boncea
- Daniela Cucu
- Caius Lemândroi
- Horațiu Udrea

„Redescoperă frumusețea lucrurilor mărunte!”

Colaj realizat de Ruxandra Dragoman,
clasa a XI-a E

Răducu și furnicuța înțeleaptă

A fost odată un băiat pe care îl chema Răducu. Era un copil isteț, curios și foarte interesat de tot ce se întâmpla în jurul său. Singura lui problemă era faptul că știa prea multe, dar nu le putea spune pe toate dintr-odată. Când doamna profesoară îl întreba ceva la școală, se repezea să răspundă. Cuvintele i se buluceau în gură și ieșeau neterminate, propozițiile se împiedicau unele de altele, iar colegii și chiar doamna profesoară nu mai înțelegeau nimic. De multe ori, în graba sa de a răspunde, nici nu mai auzea toată întrebarea doamnei profesoare. Și nu prea putea să stea liniștit în bancă, iar în pauză alerga prin toată curtea, nemaivând timp să se joace cu nimeni. Zilele treceau, iar Răducu devenea din ce în ce mai trist. Își uita lucrurile acasă, temele le făcea pe jumătate, iar prietenii avea foarte puțini. Se temea mereu că nu e suficient de bun să termine tema pentru acasă, că are multe lucruri de pus în ghiozdan, dar nu își va aminti de toate și că, dintre toți colegii, el va fi cel mai nepregătit pentru a doua zi.

Întorcându-se într-o zi de la școală, supărat că nu a fost atent la ce a spus doamna profesoară și nu a notat ce avea nevoie a doua zi pentru activitățile practice, a văzut o mulțime de furnicuțe care se plimbau de colo colo pe asfaltul străzii. Le-a privit o clipă și bucuros, s-a gândit: „Uite, și furnicuțele sunt ca mine... Aleargă de colo-colo, fără un scop, se împiedică una de alta... Cred că au uitat încotro se duc” – spuse râzând în sine sa.

Se așeză pe marginea drumului și le privi curios. Furnicuțele alergau grăbite în toate direcțiile, dar observă că din când în când se opreau, apoi își continuau drumul, ca și cum ar fi găsit un indicator.

Seara, băiatul adormi cu noile sale cunoștințe în gând. Și visă că multe, multe furnicuțe se plimbau fericite pe strada din fața casei. Dar, dintr-o dată, auzi o voce pițigăiată:

- Hei, fii atent! Era să mă calci! Nu mai fi așa repezit!
- Ha, ha, ha – râse Răducu – uite cine vorbește! Tu ești mai repezit decât mine. Cred că ai uitat încotro trebuie să mergi și ce să faci!
- Nici vorbă, îi răspunse furnica, eu știu perfect ce am de făcut! Trebuie să merg să adun firimituri, să învăț regulile furnicarului, să mă joc cu prietenii mei și să învăț cum să conserv fructele pentru iarnă; doamna învățătoare de gospodărie mă va întreba rețetele, iar eu trebuie să i le spun fără greșeală.

- O, ce multe ai de făcut! Cum poți să ții minte tot, să faci atâtea lucruri fără să uiți ceva? Și cum poți să răspunzi doamnei profesoare fără să greșești?
- Simplu! Am o metodă sigură!
- Te rog, spuse Răducu, spune-mi și mie!
- Bine, fii atent: când ai ceva de făcut sau ai ceva de spus, prima dată oprește-te. Apoi, gândește-te și abia apoi, fă activitatea sau răspunde la întrebări. În acest fel, nu vei da greș niciodată!

Până să o mai întrebe ceva, sunetul ceasului deșteptător se făcu auzit. Începea o nouă zi. Răducu se spală, se îmbracă și coboară la masă.

În drum spre școală, mama îl întreabă:

- Știi toate versurile poeziei pe care ai avut-o de învățat pentru ora de limba română?
- Știu, știu, spuse Răducu – dar gândul îl duse la furnicuță. Oare cum făcea ea? Se oprea, se gândea și abia apoi răspundea! Așa a făcut și el. S-a oprit înainte să răspundă mamei, s-a gândit bine la poezie, apoi a început să o recite fără greșeală! A fost foarte uimit! Cuvintele nu sau mai împleticit, au ieșit frumos unul după altul, fără greșeală! Mama l-a privit cu drag!
- Bravo, Răducu! Știam că poți. Sunt foarte mândră de tine!

La școală, lucrurile au mers la fel de bine. Doamna profesoară a fost foarte mulțumită de felul în care a recitat poezia, iar colegii l-au laudat. Ei nu știau că, de acum încolo, Răducu avea de la furnicuță o metodă care nu dădea greș niciodată: **Oprește-te, gândește-te și abia apoi acționează!**

Bibliografie: *Povești din ghiozdanul meu*, București, Editura EDU, 2015.
Autor: psih. dr. Valeria Ecaterina Purcia

Modele de întrebări:

Cine a fost Winston Churchill?

- a) fratele lui Hitler
- b) un soldat
- c) prim-ministrul Angliei
- d) președintele Angliei

sau

De către cine era România condusă pe timpul Războiului Mondial?

- a) Traian Basescu
- b) Regele Mihai
- c) Ion Antonescu
- d) Carol I

Dați click pe răspunsul considerat corect și va apărea una dintre cele două ferestre

Răspuns Corect!

Pentru a trece la următoarea întrebare apăsați aici ▶ INAINTE

sau

Răspuns Greșit!

Pentru a trece înapoi la întrebare apăsați aici ◀ INAPOI

Utilizați butoanele înainte/înapoi pentru a continua aplicația

Ce este un Quiz?

Coordonator: prof. Gabriel Cojocaru

Datorită cunoștințelor mele în domeniul informaticii, dobândite cu ajutorul domnului profesor Gabriel Cojocaru am realizat acest Quiz care, după părerea mea, prezintă o modalitate amuzantă și practică pentru a învăța istoria.

Tema Quiz-ului este cel de-al doilea război mondial, un eveniment cu totul remarcabil în istoria omenirii din foarte multe puncte de vedere. Am ales această temă pentru că, în momentul în care am citit și am vizionat filme documentare despre această tragedie prin care a trecut omenirea, am fost profund impresionat.

Am conceput acest Quiz pentru ca elevii să se familiarizeze cu noțiunile și informațiile specifice acestui subiect. El este realizat sub forma unui set de întrebări cu mai multe variante de răspuns, elevii fiind puși în situația de a selecta răspunsul corect.

După părerea mea, Quiz-ul reprezintă o modalitate mai ușoară de a dobândi informații și, în același timp, un mod plăcut și interesant de ați verifica cunoștințele.

Cum se realizează? Nu este deloc greu să concepi și să realizezi un Quiz. Trebuie doar să te joci și, cu puține cunoștințe de istorie și de informatică, vei putea realiza un astfel de Quiz. Poți să concepi un Quiz despre orice domeniu, trebuie doar să alegi o temă potrivită. După aceea, selectezi întrebări potrivite despre acea temă, și alegi răspunsuri potrivite.

Cristian Buta, clasa a VII-a A

Comanda optică

Comanda optică este un circuit electronic alimentat la o baterie de 9V care funcționează în felul următor: fototranzistorul sesizează lumina care deschide circuitul electronic și led-ul este aprins.

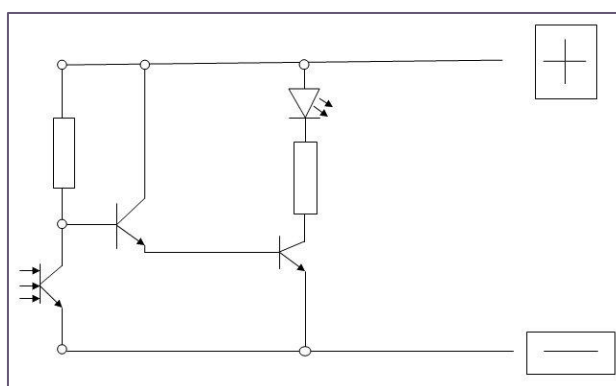
UTILIZARE:

- ◆ Comanda optică se poate folosi în termocentrale. Atunci când în cazan se aprinde flacăra, în cabina fochistului se aprinde un bec. Acesta știe că procesul de încălzire a apei a început fără să se deplaseze până la cazan.
- ◆ În cazul în care doriți o alarmă deșteptătoare puteți realiza acest proiect, dar în loc de led montați un difuzor. În momentul în care fototranzistorul sesizează lumina, difuzorul începe să facă zgomot.

La acest proiect am avut nevoie de câteva piese și instrumente speciale, printre care:

- ◆ 2 tranzistori
- ◆ 2 rezistori
- ◆ un led
- ◆ un fototranzistor
- ◆ baterie 9V
- ◆ 2 cabluri
- ◆ cablaj imprimat
- ◆ pistol de lipit
- ◆ cositor
- ◆ sacâz
- ◆ dezizolator
- ◆ clește de tăiat

Schemă electrică

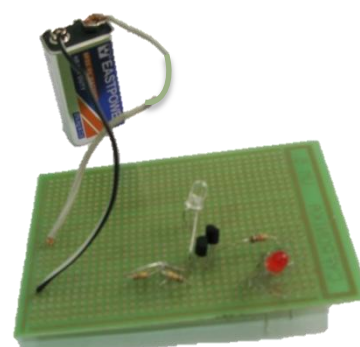

Acest proiect nu este foarte greu de realizat. Dacă veți dori cândva să construiți acest montaj ne puteți contacta pentru informații suplimentare pe:

e-mail: s.i.electronica15@gmail.com

și pe

facebook cu numele de: [SamiIonut Electronica](#)

Proiect realizat de:
Samuel Lazăr și Ionuț Topor
clasa a VI-a A

O poveste pictată

Povestea mea

Totul a început acum cinci ani, când eram în clasa întâi. Aveam o doamnă învățătoare deosebită care, pe lângă scris, citit și socotit ne-a învățat să vedem și frumosul. Ea ne-a inițiat pe cei doritori în tainele picturii icoanelor pe sticlă.

Am fost mulți la început, dar majoritatea au renunțat după ce au terminat prima icoană. Nu era atât de ușor cum am crezut. Pe cei care am perseverat, doamna învățătoare ne-a dus la prima noastră „Olimpiadă de meșteșuguri artistice tradiționale”. Era etapa județeană și se ținea la Avrig. Îmbrăcați în costume populare, cu multe emoții, am așteptat ca juriul să ne evalueze lucrările expuse. Eu nu am fost printre câștigători în acel an. Doar cei cu locul întâi s-au calificat la etapa națională. Printre ei, și doi colegi de-ai mei. I-am felicitat și mi-am propus ca anul următor să câștig și eu premiul întâi. Am plecat de acolo tristă, dar am știut că n-o să renunț, orice s-ar întâmpla.

A venit clasa a doua și din nou, olimpiada mult așteptată. Concurența mare. Locuri puține. De data aceasta, m-am gândit să încerc ceva nou-icoane pe lemn. Tehnica grea, timp puțin, dar am reușit să pictez trei modele cu care am participat la olimpiadă. Verdictul: locul doi. A fost mai bine, dar nu chiar ce doream. În clasa a treia, s-a repetat experiența cu locul doi. Am înțeles că lipsea ceva din ecuație. Până atunci, pictasem fără un îndrumător. Rezultatele au fost bune dar nu cele dorite. Așa că, am cerut ajutor de specialitate.

Așa a început o nouă etapă în viața mea. Am cunoscut o doamnă minunată, de la care am învățat mai multe decât credeam.

M-am atașat de ea din prima clipă. Ea m-a învățat nu doar să pictez, ci și ceva mult mai valoros: „NIMIC DE PE LUMEA ASTA NU ESTE URÂT.” Am învățat de asemenea, că dacă zâmbesc mai mult, viața mea va fi mai frumoasă și mai interesantă. Abia așteptam să mă întâlnesc cu ea ca să mai învăț ceva nou.

Dar să mă întorc de unde am plecat... pictura. Urma să particip din nou la olimpiadă. Diferența a fost că, acum, pe lângă ceea ce lucraserăm acasă, trebuia să pictăm o icoană și în timpul olimpiadei. Au fost câteva ore foarte lungi și cu foarte multe emoții. Să știți că juriul este foarte exigent. Membrii săi sunt atenți la toate detaliile. Dar de data aceasta, aveam să plec în sfârșit cu locul întâi. Ura!!! Mă calificasem la națională! Doamne, cât am așteptat acest moment!

Eta națională se ține în fiecare an, în luna august, în Muzeul Tehnicii Populare „Astra”, din Sibiu. Vin acolo copii din toate județele țării. Cu toții sunt strașnici păstrători ai tradițiilor populare. Ei animă gospodăriile țărănești pe parcursul celor câteva zile cât durează olimpiada. Efortul este mai mare la acest nivel, iar emoțiile, pe măsură. Lucrăm de dimineața până la prânz, luăm pauză de masă și continuăm până seara la orele 18. Fiecare este îmbrăcat în portul popular specific zonei de unde vine. Vă invit și pe voi să faceți o vizită muzeului în acea perioadă. Este minunat ceea ce se întâmplă acolo.

După trei zile de muncă, a venit și ziua mult-așteptată, cea cu premiile. Ce emoții aveam. Stăteam pe bancă și așteptam să aud rezultatele la secțiunea la care participasem. Știam că au fost mulți copii care au pictat bine. Cu siguranță juriul a avut o sarcină foarte grea. Dar oare am reușit să îi impresionez? Astfel de gânduri îmi treceau prin cap când am auzit: „premiul întâi, pictat icoane pe lemn, Teodora Bratu.” Nu îmi venea să cred. Doamne, cât m-am bucurat. Am reușit să ajung acolo unde mi-am dorit cu ardoare vreme de trei ani.

Webografie:

www.google.ro/grafica+motive+traditionale

Vă spun și vouă că nu a fost ușor să ajung acolo. Scena mi se părea atât de frumoasă. Totul strălucea. Desigur că am continuat și anul următor am primit din nou locul întâi. Și voi continua, atâta vreme cât Dumnezeu îmi va îndruma pașii să merg pe acest drum.

În încheiere, vă spun și vouă ceea ce mama mi-a spus atunci când nu primisem nimic și eram foarte derutată: „Ai reușit, continuă! N-ai reușit, continuă!”

Urmați-vă și voi visele, pentru că visele se adevăresc atunci când crezi îndeajuns de mult în ele.

Premiul I – Olimpiada Națională de Arte și Meșteșuguri Tradiționale, 7-10 august 2014 – Muzeul ASTRA Sibiu.

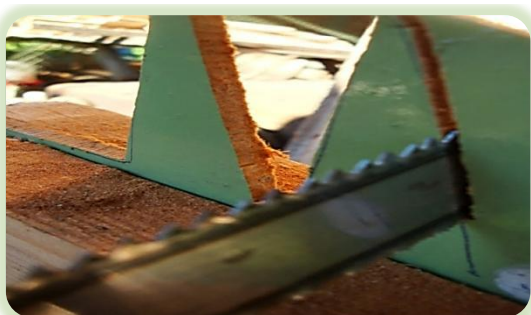
Teodora Bratu, clasa a VI-a A

Hobby-ul meu:**Confecționarea decorațiilor
și jucăriilor din lemn**

Mă numesc Popențiu Vlad, sunt în clasa a V-a B și o să vă prezint cum confecționez un brăduț ornamental din lemn.

Pentru început, voi selecta și voi tăia lemnul în bucăți mai mari. Apoi, voi trasa modelul de brad pe bucata de lemn. Placa de formă dreptunghiulară, care conține modelul de brad o voi pune în menghină, apoi voi începe procesul de tăiere (seamănă puțin cu procedeul de traforaj, în cazul meu).

După ce termin de tăiat conturul, voi lustrui obiectul obținut - în cazul meu bradul - cu o bucată de pânză abrazivă, apoi îi voi face o gaură în partea superioară, pentru a-l agăța cu o sfoară.

Dacă doriți, puteți decora brăduțul cu motive de Crăciun sau îi puteți face un suport.

Dacă v-am convins și doriți să încercați și voi, veți avea nevoie de următoarele materiale și ustensile:

- Placaj special de lemn cu grosimea de 3-4 mm;
- Masă de lucru cu menghină;
- Ferăstrău de traforaj, manual sau electric;
- Modele de traforaj pe care le puteți achiziționa din magazine specializate sau de pe internet;

În cazul în care modelul ales este complicat și are numeroase tăieturi interioare, trebuie să decupați întâi orificiile și abia la sfârșit conturul exterior.

Puteți să vă imaginați propriile voastre modele. Acestea pot fi decorațiuni, dar și diverse obiecte pentru casă: ornamente de Crăciun, semne de carte, platouri pentru fructe, tablouri etc.

Puteți găsi mai multe informații pe site-ul: <http://sunt-creativ.ro/modele-traforaj>.

Vlad Popențiu, clasa a V-a B

Cum se descrie echipa Mereu Aproape...

„Ne-am deschis sufletele și am învățat că **A DĂRUI** este cel mai frumos și pur gest cu care a fost înzestrat **OMUL**. [...] Prin ceea ce facem ne arătăm ca oameni în primul rând, ca apoi să devenim o parte din bucuria celorlalți. Suntem și vom fi mereu aproape, pentru că numai împreună putem da naștere unui crez și unei șanse pentru cei care au nevoie”.

Pentru cei care încă nu știu, țintele stabilite de Fundația Mereu Aproape prin proiectele desfășurate la nivel național anul trecut au vizat trei direcții:

- Susținerea și sprijinirea persoanelor din mediile defavorizate, a persoanelor cu dizabilități, a copiilor și a persoanelor vârstnice;
- Realizarea de programe adresate tinerilor, prin care se urmărește stimularea și recompensarea copiilor talentați, promovarea spiritului de excelență în toate domeniile;
- Promovarea valorilor umane și profesionale românești din diverse domenii: societate, învățământ, cultură, artă etc.

Dintre proiectele desfășurate anul trecut, putem enumera următoarele: *Campania „Vreau să ajut”, Împreună pentru cei mici, Schimbă o viață, Șa(n)se pentru viitor, Programul de granturi de carte „Books 4 Youth”*.

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” a răspuns invitației lansate anul trecut de echipa Mereu Aproape și a participat la Programul de granturi de carte „Books 4 Youth” cu proiectul „*Primește și dă mai departe*”.

Programul a înregistrat un număr de peste 500 de aplicații. Proiectele depuse au fost realizate de instituții de învățământ – de la grădinițe la licee și colegii – dar și biblioteci publice și diverse asociații din țară, care pregătesc și promovează copii talentați (Asociația Cercul Excelenței Iași, Asociația Adept Arad, Biblioteca Municipală Moinești etc.).

Datorită numărului mare de aplicații, Fundația Mereu Aproape a suplimentat numărul premiilor de la 50 la 70.

Webografie:

1. <http://fundatiamereuaproape.ro>;
2. <http://fundatiamereuaproape.ro/lista-beneficiarilor-programului-de-granturi-de-carte-books-4-youth>.

Bibliotecar: Marinela Rusu

Programul de Granturi „BOOKS 4 YOUTH”

Proiectul „*Primește și dă mai departe*” este unul dintre proiectele care au fost desemnate câștigătoare. Premiul oferit de Fundația Mereu Aproape constă în 900 de publicații din literatura română și universală.

Aceste cărți vor fi folosite pentru premierea elevilor cu rezultate foarte bune la învățătură, olimpiade școlare, concursuri școlare și extrașcolare.

La rândul lui, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” și-a asumat misiunea de a „da mai departe”, de a desfășura activități de voluntariat prin care să aducă bucurie și un strop de ajutor persoanelor din jur.

Acțiuni desfășurate în cadrul acestui proiect:

1. Proiectul „*Suflet de copil, suflet de bunic*” – adresat persoanelor internate la Căminul Spital nr.1, Sibiu;
2. Acțiune de colectare și donații de carte „*Dăruind vei dobândi*”, în cadrul căreia au fost donate cărți bibliotecii organizate la Nocrich de către cercetașii sibieni.

Sanitarii pricepuți

Coordonator: prof. Cristina Munteanu

Echipajul „Sanitarii pricepuți” de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” s-a format în urma unei selecții a elevilor din clasa a VII-a A, actual clasa a VIII-a A. Proba a constat într-un examen teoretic din materia de concurs, apoi s-a alcătuit un echipaj de șase elevi pasionați de a pătrunde tainele medicinei.

Până în ziua testării, am avut nevoie de multe ore de pregătiri intense în care am învățat tehnici de prim ajutor. Principalele tehnici învățate sunt:

- ❖ Masajul cardiac
- ❖ Ventilația artificială
- ❖ Metoda Heimlich
- ❖ P.A.S. = privește, ascultă, simte

Și nu numai...

În prima etapă, am reușit să depășim emoțiile, găsind curajul de a susține cele două probe: prima probă a fost cea teoretică, urmată de cea practică. După două ore de așteptare am intrat în sala de concurs, pentru a susține proba practică. Am fost surprinși de cazul unei persoane care a căzut de pe bicicletă, a intrat în stop cardio-respirator cu o plagă deschisă în partea frontală. Deși pare complicat, datorită orelor de pregătire dinaintea concursului, am reușit să obținem Premiul III la faza locală, calificându-ne la faza județeană.

La faza pe județ ne-am confruntat cu aceleași emoții, dar în cu totul și cu totul alte circumstanțe. Am fost puși în fața a două cazuri complicate:

- ❖ fractură de gleznă și două plăgi deschise la arcadă și în podul palmei
- ❖ persoană cu insolație și arsuri de gradul III pe spate

La etapa județeană, ne-am descurcat foarte bine, astfel încât am primit prima Mențiune.

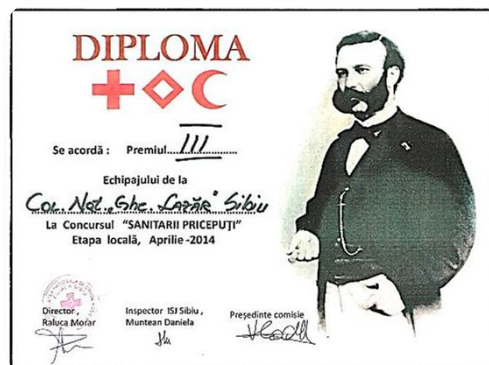
Considerăm că acest concurs ne-a ajutat foarte mult să ne îmbogățim cunoștințele generale și suntem mândri că acum putem acorda primul ajutor în caz de nevoie.

Echipajul este format din:

Eparu Mădălina, Negrea Ioana, Trif Tania, Vulcan Mihai, Prodan Maria și rezerva echipajului, Ioniță Dariana

Mulțumim pentru răbdarea și implicarea în pregătirea noastră:

- doamnei doctor Alina Negrea;
- domnului doctor Horia Nițu;
- doamnei doctor Simona Dobre;
- studentei la medicină Alina Modorcea.

Actorii și școala

În încercarea de a apropia tânăra generație de operele clasicilor, împreună cu actorii Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu, Colegiul Național „Gh. Lazăr”, prin Catedra de Limba și literatura română, a inițiat o serie de spectacole-lectură în cadrul cărora sunt prezentate cele mai frumoase pagini din literatura română. Eminescu, Caragiale, Slavici, Creangă sunt reînviați prin glasurile talentaților actori de pe scena teatrului sibian, într-o manieră inedită, care facilitează drumul elevilor către bibliotecă și către descoperirea patrimoniului nostru cultural.

Întâlnirile au loc în fiecare lună, iar elevii Colegiului Național „Gh. Lazăr” descoperă, rând pe rând, pagini mai puțin cunoscute din corespondența lui Mihai Eminescu și a Veronicăi Micle, replicile teatrului lui Caragiale sau lumea poveștilor lui Creangă. Actorii implicați în acest proiect fac parte din generații diferite ai scenei de teatru, întruchipând personaje memorabile și personalități proeminente ale culturii noastre. Dintre aceștia, prezențe constante ale spectacolelor-lectură sunt actorii Renate Müller-Nica și Emil Cătălin Neghină.

Fiind un proiect care îmbină literatura și teatrul, apreciem că seria acestor întâlniri își va atinge scopul: acela de a-i conduce pe elevi în universul artelor spectacolului și, de asemenea, către paginile de literatură clasică.

prof. Rita Chiribuță

Vineri, 16 ianuarie, am fost anunțați de doamna dirigintă ca, după ora de sport, să coborâm la C.D.I. M-am bucurat la auzirea veștii, dar am fost totodată curioasă, știam că o să fie un eveniment deosebit și inedit, dar ce putea fi? În sfârșit clopoțelul a sunat și a venit clipa să ne îndreptăm spre locul desfășurării evenimentului.

Am ajuns în Centrul de Documentare și Informare. În fața mea, la o masă cu două scaune, erau așezate două persoane: o doamnă cu părul scurt și negru ca abanosul și cu ochi căprui, ea se numește Renate Müller – Nica; lângă ea, stătea un domn cu părul lung și alb și cu ochi albaștri în care se putea citi puritatea sufletului, el se numește Emil Cătălin Neghină. Amândoi sunt actori deosebiți de talentați și joacă pe scena Teatrului Național „Radu Stanca” Sibiu.

Acești actori au interpretat o parte din corespondența dintre Mihai Eminescu și Veronica Micle. Mihai Eminescu și Veronica Micle au trăit o impresionantă și vulcanică poveste de dragoste. Scrisorile trimise unul altuia arată iubirea pură pe care au trăit-o cei doi. Rândurile din fiecare scrisoare sunt unice și sensibile, rânduri pline de înțelepciune și duiosie. Iubirea dintre Mihai Eminescu și Veronica Micle ne-a inspirat și sunt sigură că ne va inspira și de acum înainte.

Le mulțumesc Renatei și lui Emil pentru că au fost acolo în acea zi.

Ana-Maria Ungureanu
clasa a VI-a A

Echipa de baschet, băieți - Gimnaziu

- Bogdan Paul, VIII B
- Bogdan Victor, VIII B
- Axinte Dragoș, VI A
- Topor Ionuț, VI A
- Ștefănuță Dragoș, VI A
- Cufteac Călin, VIII A
- Potera George, VII A
- Pascu Patrick, VII A
- Trocan Sebastian, VII A
- Iurian Mihai, VI B
- Voinea Dragoș, VI B

Performanțe obținute în acest an școlar:

- **LOCUL I – Faza Județeană**
- **LOCUL II – Faza Municipală**
- Echipa este calificată la **Olimpiada Națională a Sportului Școlar**, care se va desfășura la Târgu-Mureș în perioada 03–05.04.2015.

„Personal, pot spune că acești băieți pot câștiga faza națională fără probleme dacă vom practica același baschet de calitate, și dacă toți jucătorii vor fi ași medical.”

Faptul că la cele 2 turnee de calificare, rezultatele au fost deosebite, ne obligă ca la Târgu-Mureș să obținem maximul și să ne întoarcem victorioși acasă. Felicit băieții pentru determinarea și pentru efortul de care au dat dovadă și le doresc ca împreună să reușim atingerea obiectivului, și anume locul I.”

Rezultatele turneului de calificare:

- C.N.G.L. – Școala „Nicolae Iorga” Sibiu: 48 – 13
- C.N.G.L. – Școala „Regina Maria” Sibiu: 40 – 21
- C.N.G.L. – Școala Nr. 25 Sibiu: 45 – 8
- C.N.G.L. – Școala „Regina Maria” Sibiu: 61 – 14

Viața în mișcare

Coordonator: prof. Benedek Andrei

Activități desfășurate de elevii

C.N.G.L. în cadrul Olimpiadei Sportului Școlar

Campionatul Județean de Badminton, Copșa Mică

- ✓ **Maria Ștețiu**, clasa a VI-a A – Locul IV
- ✓ **Andreea Jampa**, clasa a VI-a B – Mențiune
- ✓ **Anita Mățiș**, clasa a VI-a B – Mențiune
- ✓ **Mihai Iurian**, clasa a VI-a B – Mențiune
- ✓ **Cristian Buta**, clasa a VIII-a A – Locul IV

Cupa Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” la schi alpin și snowboard, ediția XXIII, 2015**Schi alpin**

- ✓ **Vlad Popențiu**, clasa a V-a B – Locul I
- ✓ **Alexandra Nuțu**, clasa a VII-a A – Locul I
- ✓ **Ana Popa**, clasa a VI-a B – Locul II
- ✓ **Iulia Dragotă**, clasa a VII-a B – Locul III

Snowboard

- ✓ **Samuel Lazăr**, clasa a VI-a A – Locul I

Echipa de volei feminin - Gimnaziu

- ◆ Vasilescu Deniz, VII B (căpitan)
- ◆ Corobană Oana, VII B
- ◆ Butilcă Denisa, VII B
- ◆ Tocariu Diana, VII B
- ◆ Băilă Emilia, VII B
- ◆ Ungureanu Ana-Maria, VI B
- ◆ Oprean Miruna, VI B
- ◆ Cucu Daniela, VI A
- ◆ Topârcean Andreea, VIII B
- ◆ Cucerzan Diana, VIII B
- ◆ Petru Ariana, V A
- ◆ Dobrotă Diana, V B

Performanțe obținute în acest an școlar:

- LOCUL I – Faza Județeană
- LOCUL II – Faza Municipală
- Echipa este calificată la **Olimpiada Națională a Sportului Școlar**, care se va desfășura la HARGHITA în perioada 27–29.03.2015.

„Din punctul meu de vedere, fetele și-au dorit mai mult decât oricine această calificare. La fiecare joc au tratat fiecare punct cu mare seriozitate și determinare. Din această echipă sunt sigur că peste câțiva ani o să avem jucătoare în divizia națională de volei. Mulțumim conducerii C.N.G.L. pentru sprijinul acordat.”

Prof. Benedek Andrei

„Punctul forte al echipei este puterea de grup, faptul că suntem jucătoare profesioniste și că muncim zi de zi pentru succes. Sperăm ca la Harghita, toată munca depusă împreună cu domnul profesor Benedek Andrei să fie încununată cu o clasare în primele trei echipe din țară.

Atât eu, cât și colegile mele, suntem încrezătoare că voleiul practicat de noi va arata încă o dată că, noi, C.N.G.L., suntem mereu frunțași în toate domeniile.”

Vasilescu Deniz Sorina
(căpitan de echipă)

